

BUO KASIDI I KID

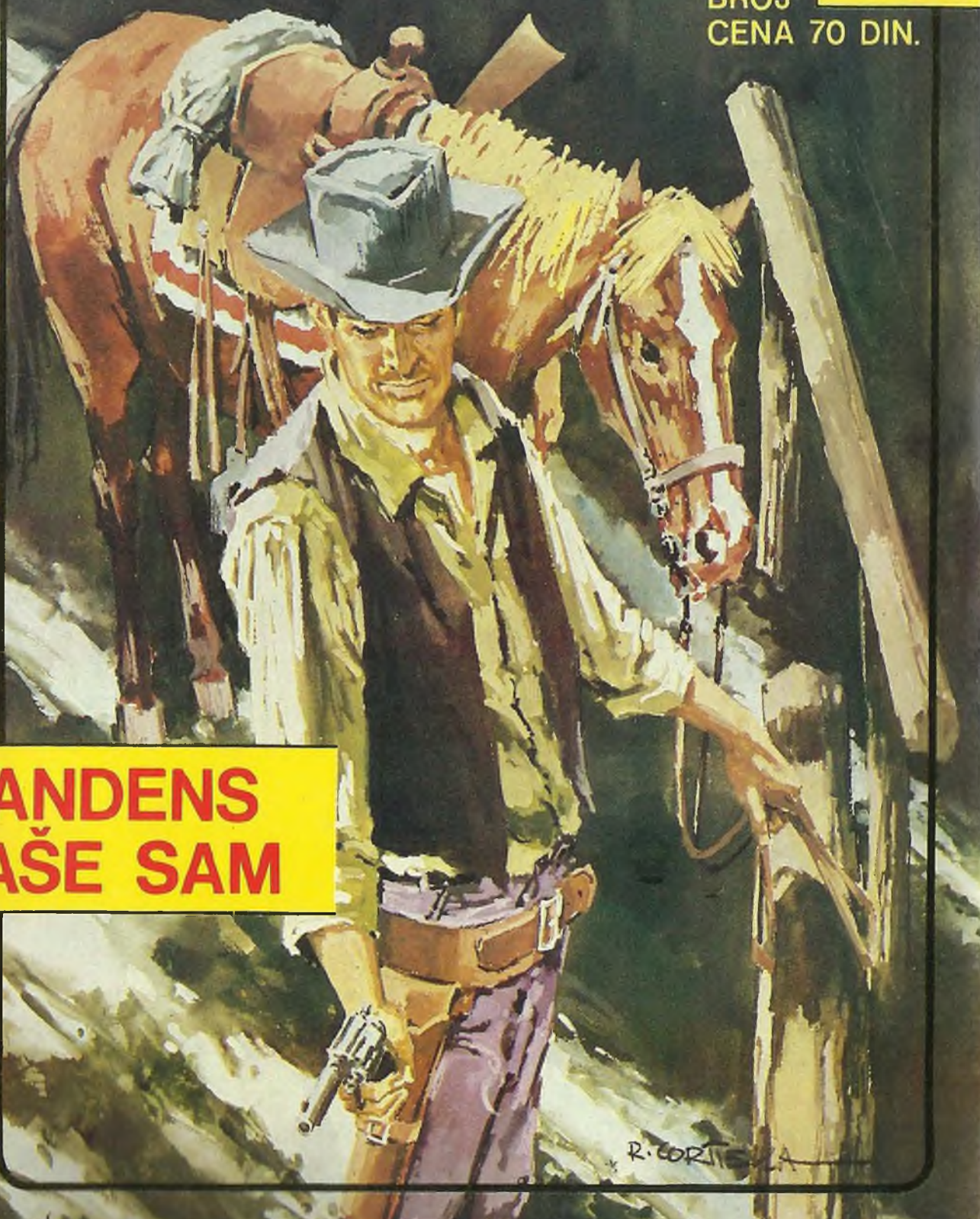
46

BROJ
CENA 70 DIN.

**SANDENS
JAŠE SAM**

Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

SR Nemačka 3,5 DM

**BUTCH CASSIDY AND
THE SUNDANCE KID**

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
SANDENS JAŠE SAM
XLVI EPIZODA

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura:
Nada Maksimović

© by Bones and DENPRESS

PONY-WEST — BUČ KASIDI I KID — VANREDNO IZDA-
NJE BROJ 46 — JUN 1985. Cena 70 dinara. Izdaje NIRO
»Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića
4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski. Urednik:
Borivoje Lošić. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsed-
nik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav
Ilić, Miodrag Vučetić, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola
Maslovara, Gojko Štulović, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špa-
jaković, Petar Jerković. Telefoni: (032) 711-549 uredništvo i
714-250 prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK
u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Be-
obanke u Beogradu: 60811-620-16-101-257300-03292. Štampa:
»Litopapir« — Čačak.

Teks Gordon

SANDENS JAŠE SAM

Dani lenčarenja u Šeridonu u početku su veoma prijali Buču i Kidu. Poneka partija pokera u salunu »Crni rakun« bilo je ono najuzbudljivije što su tih dana doživljavali. Ni Kasidi ni Sandens nikako nisu mogli da se naviknu na to da ih neko u Vajomingu ne progoni. Sve je to bilo interesantno, kao nešto novo za ljude naviknute na bekstvo i skrivanje. Međutim, kako je vreme prolazilo, Buč i Kid su postajali sve nervozniji.

Bilo je več. Prvi znaci približavanja zime osećali su se u vazduhu. Sa severa je duvao hladan vetar, nagoveštavajući skori sneg. Izadoše iz hotela, malo čvršće natukoše šešire na glavu i uputiše se prema salunu.

— Dva viskija za Buča i Kida! — povika barmen Slim ug-

ledavši ih na vratima. Bili su omiljeni u gradu posle vesti o njihovim podvizima u hvatanju Zipove bande. Na barmenov uzvik, oni potvrdno klimnuše glavama i sedoš za obližnji sto. Čutke su pili i pušili tanke cigarete.

— Još dva viskija! — doviknu Kid barmenu.

Posle nekoliko čašica, Kid upita:

— Nešto te muči, Buče? Reci u čemu je problem.

Buč, koga ove reči trgoše iz razmišljanja, rasejano pogleda u Kida.

— Ma ništa, nešto sam se zaneo — odmahnu ovaj rukom.

— Da popijemo još po jednu?

Kid je pretpostavljao šta Buča tišti. Sve češće je viđao odsutan i zamišljen izraz na licu svog prijatelja.

— Slušaj, Buče! Da li bi želeo da skokneš do Sirkvila i vidiš Meri i Boba? Ionako ništa pametno već duže vreme nismo uradili.

Kasidi se zagleda u oči svog prijatelja. Ni sam nije bio svestan da li to želi, ali se u mislima sve češće vraćao u rodni grad, sećajući se kako je ženu i dete ostavio po drugom put. Osećao je želju da bar malo bude sa njima. Možda im je potrebna pomoć. To mu nije davalo mira.

— Ne znam ni sam, Kide... Možda samo nakratko da ih vidim. Da li bi i ti pošao sa mnom?

— Ne, Buče. Ti znaš da ja nisam za takve sentimentalne scene. Imam neke druge planove za to vreme. Kada želiš da kreneš?

— Najbolje da to bude sutra rano ujutru. Za mesec dana bismo mogli da se nađemo u Denveru! — predloži Buč.

— Slažem se. Nadam se da ćeš se snaći bez mene? — pećnu ga Kid.

— Ne brini ti za mene. Bolje bi bilo da se potruđiš da ne uletiš u neku gužvu... Čim nisam s tobom, ti napraviš neku glupost! — ne ostade mu dužan Buč.

Dva prijatelja se nasmejaše i u jednom gutljaju ispiše pune čaše koje je Slim upravo

doneo. Obojica su imali jake razloge da se napiju.

*
* *

Bilo je rano prohladno jutro, a kroz zamagljene prozore sobe probijali su se prvi zraci zubatog sunca. Kid se pravio da spava dok je Buč tumarao po sobi pakujući svoje stvari. Konačno zakopča kožne torbe, prebaci ih preko ramena i priđe Kidovom krevetu.

— Kide! — tiho ga pozva. — Kide, ja idem!

Sandes se ne pomeri. Plavokosi odmetnik je ravnomerno disao. Pramenovi duge kose padali su mu preko očiju.

»Bolje da ga ne budim«, pomisli Buč, »ionako smo se za sve dogovorili«.

Polako napusti sobu ne primetivši da ga njegov prijatelj posmatra. Kid je namerno izbegao oproštaj sa najboljim prijateljem. Na njegovom čelu ureza se duboka bora. Već drugi put je osećao strah da se Buč neće vratiti. U njemu je uvek bila prisutna bojazan da će on odlučiti da ostane sa svojom porodicom. Tada bi ostao potpuno sam. Nikog sem Buča nije imao. Sandens odmahnu glavom kao da želi da otera takve misli. Pokuša da zaspi. Prevrtao se u krevetu. San mu nikako nije dolazio

na oči. Uhvati ga neka nervoza, i on odluči da ustane. Brzo se obukao i sišao. Reče vlasniku da mu spremi račun za sobu dok se vrati sa doručka. Na brzinu je progutao nekoliko zalogaja pečene govedine, popio kafu i vratio se u hotel. Pokupivši stvari iz sobe, Kid plati sitnom čoveku sa naočarima sobu i uputi se prema štali. Sunce je već bilo odskočilo. Bacalo je kose zubate zrake u leđa plavokosog konjanika u crnom koji je jahao prema Laramijskim planinama na jug.

*
* *

Stigavši do jedne kamenite zaravni u podnožju brda, Džim Rogan malo uspori konja i osvrnu se. U daljini se videla krivudava linija pruge. U mislima se vrati na tužne događaje od pre dva dana. Sa tuгом se priseti lika svog mlađeg brata Larija.

— Osvetiću te, Lari! — ponovi zakletvu već izrečenu na porodičnom groblju na ranču Roganovih. — Neću se smiriti dok braća Rum ne budu mrtva! — mrmljao je promuklim glasom.

Već godinama je između Roganovih i Rumovih vladalo neprijateljstvo i rivalstvo, iako su njihovi rančevi, dok su im roditelji bili živi, služili

kao primer dobrosusedskih odnosa. Jedna tuča između Barija Ruma i Larija Rogana, prouzrokovana mladalačkom ljubomorom zbog simpatija riđokose Herijet Mur, izrodila je mržnju koja se završila ubistvom mladog Larija. Iskristivši Džimovo odsustvo sa ranča, braća Sol, Keš i Bari Rum su iznenadili Larija i hladnokrvno ga ubili. Tu scenu Džim nikad neće moći da zaboravi. Ispred spaljene kuće ležalo je Larijevo telo sa metkom u leđima. Setivši se toga, Rogan stisnu vilice i besno mamuznu konja.

— Naći ću vas makar vas tražio celog života! — ponavljao je u sebi.

Zaustavio se tek predveče. Osećao je bol u nogama i leđima od dugog jahanja. Masirao je ukočeno udove pokušavajući da povрати cirkulaciju. Odjednom ču neki šum i ukoči se. Čuli su se nečiji koraci po suvom granju. Džim se okrete u pravcu odakle je zvuk dolazio. Pošto ništa nije video, sa rukom na revolveru uputi se ka tom mestu. Tiho je koraćao, plašeći se da se ne oda. Spuštao se mrak. Onda Džim opet ču pucketanje grančica, sada mnogo jasnije nego malopre. Iznenada shvati da to pucketa granje na vatri, a potom ugleda dim nedaleko od sebe. Vatra je gorela između dva kamena, na

malom proplanku okruženom stenama. Kraj nje je čučao plavokos čovek obučen u crno. Na bokovima su mu visila dva sjajna revolvera.

Bio je nagnut nad lončetom iz kojeg se širio prijatan miris kafe. Nedaleko od tog mesta gorela je još jedna vatra. Na njoj je bio tiganj na kome su se pržila jaja na slanini. Miris jela dopre do nozdrva Džima Rogana i on duboko uzdahnu. Konj pod njim zarza i poče kopitom da udara o zemlju. Čovek u crnom se trže i polako podiže glavu. Kad ugleda Džima, viknu:

— Priđi, stranče. Ako si gladan, možeš mi se pridružiti. Jela ima dovoljno.

Uspravi se i sačeka Džima, koji odahnu sa olakšanjem i polako priđe.

— Dobro večer — reče nepoznati.

— Dobro večer — odgovori Džim Rogan i pažljivo pogleda stranca.

Duga plava kosa, isto tako plavi brkovi kao i prodorne plave oči uklapale su se u opšti utisak koji je stranac ostavio.

Nekako istovremeno pogledaše jedan u drugog.

— Vidim da jašeš prečicom kroz brda prema jugu. Verovatno imaš razloga da što pre stigneš do granice Vajominga. Da li bežiš od nekoga? — mirno upita stranac.

— Ne, ne bežim — odgovori Džim.

— I ja prvi put prolazim ovuda — nastavi stranac.

— Shvatam — učitavo reče Džim. — Mi se zvanično još nismo ni upoznali. Ja sam Džim Rogan, rančer iz Kaspera.

— Hari Longbaf — odgovori plavokosi zagonetno se smeškajući. Znao je da bi njegov sagovornik bio veoma iznenađen kad bi čuo njegovo drugo daleko poznatije ime — Sandens Kid.

— Goniš li nekog, Rogane?

Džim Rogan se na ove reči malo trže, a zatim uzbuđenim glasom odgovori:

— Da, trojicu, tačnije — tri brata.

Kid podiže obrve:

— Trojicu? Nije li to prevelik zalogaj za tebe samog? Ili si možda toliko siguran u tu stvarčicu? — pokaza na Roganov revolver.

— Mislim da ću moći da izađem s njima na kraj.

Pošto Kid ne reče ništa, Džim nastavi:

— Nekoliko dana sam bio odsutan sa ranča. Terao sam stado goveda u Šejn. Kada sam se vratio, zatekao sam spaljenu kuću i mrtvog brata. Pucali su mu u leđa.

— Ako nemaš ništa protiv, možemo produžiti zajedno. I ja idem u Kolorado.

— Odlično! — obradova se Džim. Već mu je bilo dosadilo da jaše sam kroz ovu pustoš.

— Spremiću sudove, a ti napravi još granja za vatru.

Dok je skupljao posuđe, začuše se koraci i jecaj. Kid i Džim skočiše i mašiše se revolvera. Na proplanku, dvadesetak metara ispred njih, iz pomrčine se pojavi neka ženska prilika. Žena je posrtala. Onda se spotače i pade.

*
* *

Pored vatre na Kidovom ćebetetu ležala je nepoznata žena. Disala je teško kao da se bori za vazduh. Podiže desnu ruku i pokri dlanom oči. Drugom rukom je povremeno grčevito stezala ćebe ispod sebe. Treperava svetlost vatre osvetljavala joj je uplakano lice okruženo raščupanom plavom kosom. Žuta haljina, koja se pripijala uz skladno telo, bila je blatnjava. Po nogama su se jasno videle ogrebotine, posledica pentranja po ostrim stenama. Sve je govorilo da je od nekog bežala. Džim je ponudi kafom i ona ga zahvalno pogleda. Popi nekoliko gutljaja, zatim bojažljivo pogleda Kida.

— Molim vas nemojte dozvoliti da me oni ponovo odvedu! — preklinjala je.

— Ne boj se, neće te niko odvesti! — tešio je Džim. —

Ko su to oni, kako se zoveš i odakle dolaziš?

— Zovem se Sara Mils, iz Rok Springsa. Otelu su me iz saluna »Mirabel«, u kojem sam radila. Uspela sam da pobegnem. Dok su spavali, iskrala sam se iz njihovog logora i trčala i sama ne znam koliko. Htela sam da budem što dalje od tih zlikovaca...

— Stani! — prekide je Kid. — O kome govoriš? Ko su ti ljudi koji su te oteli? Poznaješ li ih?

— Ne, nikad ih ranije nisam videla.

Kid sa nevericom zavrte glavom, podozrivo gledajući devojkicu:

— A kuda su te povelu?

— Ne znam.

— Ništa više? — insistirao je Kid. — Šta su hteli s tobom?

— A šta ti misliš da su nameravali? — upita ga devojkica pakosno.

Kid je strogo pogleda:

— Ja sam taj koji postavlja pitanja — opomenu je.

— Dobro — pomirljivo odgovori devojkica. — Dok su jahali, jedan od njih je smejući se rekao ostalima: »Baš ćemo se lepo zabaviti!« Sada verovatno znaš šta su hteli?

— Nisi li to dobrovoljno pošla s njima? Kada si videla da će od tebe tražiti mnogo, odlučila si da pobegneš...

Na ove Kidove reči devojka ga besno pogleda, ali ne reče ništa.

— Koliko ih je bilo? — upita je Džim, prekorno gledajući Kida.

— Trojica.

— Da li znaš kako se zovu? — radoznalo nastavi Džim.

— Upamtila sam im dobro imena. Zovu se Majk, Biks i Šon.

— A kako se ono ti zoveš? — upita ponovo Kid.

— Sara Mils.

— Jel' ti to »umetničko« ili pravo ime? — nastavi Sandens zajedljivo.

— Pravo — odgovori ona ljutito.

— Znam taj salun »Mirabel« — značajno reče Kid okrećući se Džimu. — Devojke koje tamo rade su sumnjivog morala. Uopšte, u toj rupi ima malo šta vredno. Dok je Kid ovo govorio, devojka ga je pažljivo posmatrala. Onda se trže i reče:

— Pa, da! Odmah si mi se učinio poznat. Ja sam te već negde videla. Ti si čuveni pljačkaš i revolveraš Sandens Kid.

— Sada se sećam da sam na jednoj poternici videla tvoju sliku. Opis je potpuno isti. Duga plava kosa i brkovi. To si ti!

Džim Rogan je buljio čas u njega, čas u nju.

— Da li je to tačno? — upita sa nevericom.

— Da, i tako me zovu — odgovori mu Kid. — Ako ti nešto znači, moje pravo ime je ipak Hari Longbaf.

— Ali ti si pljačkaš i ubica... — malo drhtavim glasom nastavi Džim.

Kid ga oštro pogleda. Plave oči su hladno merile Rogana. Ovaj oseti neku jezu.

— Ako tako misliš, možeš odmah da odeš. Ja te ne zadržavam. Sada hoću da spavam.

Džim vide da je prenaglio. Zato pomirljivim tonom reče:

— Dobro, dobro, ne ljuti se, meni to nije važno. Prema meni si bio fer.

Kid samo sleže ramenima, uze ćebe i priđe bliže vatri. Umotavši se u ćebe, stavi šešir na lice. Nekoliko trenutaka kasnije, već je spavao. Džim ponovo priđe devojci i kleknu kraj nje.

— Hvala što mi pomažeš, Džime. Tako se zoveš, zar ne?

— Da, Džim Rogan.

— On ti nije prijatelj? — upita Sara pokazavši na Kida.

— Ne, večeras smo se upoznali.

— Nimalo mi se ne dopada! — reče ona tiho.

— Džim joj na ovo ništa ne odgovori. Sara nastavi:

— Ljude sa takvom reputacijom treba izbegavati...

— Mislim da bi najbolje bilo da odspavamo — blago je

prekide. — Sigurno si i ti mnogo umorna.

*
* *

U praskozorje Džima probudi hladnoća. Bio je sav promrzao. Podiže glavu i vide da se vatra ugasila. Nedaleko od njega Kid je još spavao. Pogleda prema mestu gde se nalazila Sara. Devojke nije bilo tamo. Začuse se koraci. Sara mu se približavala iz pravca potoka. Umivenog lica i začesljane kose, izgledala je mnogo lepše i privlačnije nego sinoć. Džim joj se nasmeši:

— Hladno je, naložiću vatru.

— Pomoći ću ti — reče ona.

Počeše da skupljaju suvo granje. Nekoliko minuta kasnije vatra je već pucketala.

— Skuvaću kafu i spremiću doručak — predloži Sara.

— Hrane i kafe ima u mojim bisagama — pokaza Džim rukom na kožne torbe okačene o obližnju granu.

Miris kafe i jela probudi Kida, koji se izvuče ispod ćebeta, prikači opasač sa revolverima i proteže se.

— Samo da se umijem i rasanim, pa ću vam se pridružiti — raspoloženo dobici Džimu i Sari, koji su već doručkovali.

Kada se vratio sa potoka, Džim mu pruži šolju kafe i tanjir pun pečenog mesa. Kid otpi nekoliko gutljaja kafe i reče:

— Odlično kuvaš kafu, Džime.

— A ne, to nije moje delo. Sara je spremila doručak i kafu — smeškajući se reče Džim.

— Veoma je ukusno, vidi se odmah ženska ruka — pohvali je Kid.

Ona ćuteći priđe i nali mu još jednu šolju kafe. Kada za vršiše sa doručkom, Sara oprala sudove i složi ih u Džimove bisage. Za to vreme Kid i Džim osedlaše konje i ugasiše vatru. Džim pomože Sari da se popne na njegovog konja, zatim i on uzjaha iza nje.

— Ja ću jahati napred! — predloži Kid.

Džim i Sara klimnuše glavom i kretoše za njim.

Jahali su celo jutro bez odmora. Staza kojom su se kretali bila je uzana i stalno se pela. Konji su bili iscrpljeni. Svuda se dizalo visoko šipražje i samo se iza njihovih glava videlo parče plavog neba. Uskoro sunce poče jače da greje.

— Toplije je — reče Džim Sari.

— Dobro je, bila sam sva smrznuta.

Nisu više razgovarali. Staza je bila sve uža, te su jahači

morali biti pažljiviji. Posle ne koliko sati, Kid, koji je jahao napred, zaustavi konja.

— Ovde bismo mogli da malo predahnemo? — predloži.

Džim i Sara jedva dočekaše. Bili su skroz ukočeni od dugog jahanja. Upravo kada su se spremali da sjašu, iza jedne stene pojaviše se dva naružana čoveka. Nalazili su se desetak metara od njih. Jedan je bio zdepast, sav prljav i ne obrijan. Odeća na njemu bila je iscepana na više mesta. Drugi, visok i koščat, podmuklo ih je gledao preko nišana puške. Uperene puške bile su dovoljan znak Kidu i Džimu da nema smisla nešto pokušavati. Sara poče da drhti i pribi se uz Džima. Rogan shvati ko su ta dvojica.

— Ne boj se, nećemo dozvoliti da im padneš u ruke.

— Drži ih na nišanu, Šone! — reče visoki svom kompanjonu. — Posebno ovog plavog. On mi izgleda opasan. Ja treba nešto da uradim — polako prođe pored Kida i priđe Džimu i Sari. Zlokobno se cerio.

— Sjaši! — grubo reče devojci.

Pre nego što je Džim mogao nešto da kaže, ovaj mu nabi vrh puške u slabinu i naredi:

— Baci revolver, druškane!

Šon, koji je netremice buljio u Kida, odjednom viknu:

— Čekaj, Bikse!

Visoki se nervozno okrenu. — Šta je bilo, što me prekidaš?

Šon mu je prilazio razrogačenih očiju, punih straha.

— Bilo bi najpametnije da što pre odmaglimo odavde, Bikse! Znaš li ko je ovaj? — pokaza na Kida. — Sandens Kid.

Biks se izbeči, gledajući plavokosog revolveraša.

— Gle, stvarno, nisam ga odmah prepoznao. Ipak to ne menja stvar. Sa njim mi nemamo ništa. Nas interesuje samo ona — pokaza na Saru. — Kada smo je ponovo uhvatili, niko nam je neće uzeti!

— Ne budi lud, Bikse! — uzbuđeno prošapta Šon. — Hajdemo pre nego što bude kasno.

— Rekao sam da ona pripada nama! — ljutito se breću Biks pa se ponovo obrati Sari:

— Silazi, neću da ponavljam!

— Neće ona nikuda odavde — začu se miran glas Sandens Kida.

— Aha, i ti imaš neke planove s njom? — zajedljivo pri meti Biks.

— Rekao sam, ona ostaje s nama! — već pretećim glasom ponovi Kid.

Biks je malo oklevao. Prst na obaarču njegove puške samo delić sekunde zakasni. Metak iz Kidovog revolvera ga

pogodi u trenutku dok se okretao prema njemu. Bandit se malo zanese i opali, ali ga drugi metak ukopa u mestu. Sekundu kasnije svom težinom tresnu o zemlju. Dok se sve to odigravalo, drugi napadač je već bio nestao. Kid vrati revolver u futrolu i priđe Sari:

— Jesu li to oni?

Sara, koja još nije mogla da se povрати od straha, jedva promuca:

— Oni su... Nije bio samo vođa.

— Bilo bi opasno da se ovde zadržavamo. Budite oprezni! — dobaci im i lagano potera konja napred. Sara i Džim pođoše za njim.

— Izgleda da je konačno poverovao u tvoju priču, Saro! — šapnu joj Džim. Ona samo potvrdno klimnu glavom.

*
* *

Već je bilo kasno popodne kada su ponovo stali da se odmore. Osećali su umor i glad. Sjahaše. Pokušavali su da razmrđavaju ukočene ruke i noge. Kid je naglas razmišljao:

— Prevalili smo dobar deo puta. Ipak moramo nastaviti do mraka.

— Slažem se — reče Džim. — Možeš li izdržati Saro?

— Moći ću.

Pošto progutaše nekoliko tvrdih biskvita iz Kidovih biskvita, krenuše dalje.

Senke su postajale sve duže kako se sunce približavalo zapadu.

Džim iznenada zaustavi konja. Nešto se napred dešavalo. Na putu ispred Kidovog konja ležalo je nečije telo.

— Šta je to? — uplašeno upita Sara.

— Još ne znam — odgovorim Džim i potera konja ka Kidu.

Kid sjaha i kleče pored nepomičnog čoveka. Kada Džim priđe, Kid se okrete i sav namršten reče:

— Šerif.

— Je li mrtav? — upita Džim.

— Ne, samo je ranjen u rame.

Džim se naže nad onesvešćenog šerifa:

— Poznajem ga. To je federalni šerif Tom Perkins. Viđao sam ga kada je dolazio u Kasper.

— Hoćete li mu pomoći? — brižljivo upita Sara.

Džim upitno pogleda u Kidu.

— Moramo da mu izvadimo metak iz rane, inače će umreti — odlučno reče Kid. — Hajde da ga stavimo ovamo ispod stene. Saro, trebaće mi tvoja pomoć — pozva devojkicu.

Sara se za trenutak zamisli. Malo podiže haljinu, ispod

koje se nalazila bela čipkana podsuknja.

— Hoće li ovo biti dobro?

Kid se nasmeja njenoj dovrtljivosti i reče:

— Odlično! Za prvo vreme će moći da posluži.

Sara za trenutak nesatde iza stene, a zatim se ubrzo vrati noseći podsuknju. Sandens izvadi nož iz futrole i iseče tka niku u uzane trake.

— Džime, zapali vatru!

Nekoliko minuta kasnije Kid gurnu vrh svog noža u vatru.

— Izvadićemo mu metak iz ramena. Dođite da mi pomognete.

Pola sata kasnije šerif Perkins je ležao mirno pored vatre. Kid je vešto izvadio metak iz ramena i očisito ranu viskijem, a Sara je potom brižljivo previla.

— Krvarenje je prestalo, uskoro će se probuditi iz nesvesti! — reče Kid brišući oznojeno čelo. — Imao je sreću. Kost nije povređena.

Vreme je sporo prolazilo dok su čekali da šerif dođe svesti. Kid baci opušak cigarete u vatru i reče:

— Ja nastavljam put. Ne mogu da gubim vreme. Šerif neće moći da jaše. Izgubio je mnogo krvi i trebaće mu nekoliko dana da se malo oporavi. Džime, ako budeš čekao, nećeš više stići onu trojicu. Na ove reče Sara se besno okrete Kidu:

— Ti nisi spreman da nekom pomogneš do kraja, Kide. Izgleda, mnogo lakše se odlučuješ da nekom oduzmeš život nego da ga spaseš.

Kid nije obraćao pažnju na ove uvredljive reči. Okrete se Džimu.

— Ideš ili ostaješ?

Džim se kolebao:

— Ostajem... Ne mogu ostaviti Saru i njega same. Ako ti se toliko žuri, idi sam.

— Da, to ću i da učinim, nije mi stalo do toga da izigravam dobročinitelja! — odbrusi Kid.

— Možda se plašiš da te šerif Perkins ne prepozna i...

Izraz Kidovog lica prekide ga u pola rečenice. Plavokosi odmetnik uzjaha konja i ne pogledavši ih odjaha.

— Da skuvam kafu, Džime? — upita kasnije Sara.

— Hvala, baš bi mi prijala — odgovori on.

Nekoliko minuta kasnije, dok su pili kafu, začuše tiho ječanje. Džim skoči i priđe šerifu Perkinsu. Ovaj se budio iz nesvesti. Njegov mutljikav pogled zadrža se na Džimu.

— Gde sam? — promuca. — Šta se dogodilo?

— Na sigurnom si, šerife — nasmeši mu se Džim.

Šerif pokuša da se dignu, ali ga oštar bol u ramenu prikova na zemlju.

— Polako, šerife, moraš mi rovat. Tek smo ti izvadili metak iz ramena.

Utom mu priđe Sara sa šoljom kafe u ruci.

— Sigurno će vam prijati — obrati se Perkinsu.

Šerif zahvalno klimnu glavom. Dok je polako srkao kafu, Džim ga upita:

— Ko je pucao u tebe, šerife?

Perkins spusti šolju na zemlju i zamišljeno pogleda Džima.

— Đavo ti znao ko su. Trojica. Sreli smo se sasvim slučajno. Čim su videli zvezdu na grudima, prestrašili su se. Sve se dogodilo tako brzo i iznenada da nisam uspeo da reagujem. Jedan od trojice je uzviknuo: »To je savezni šerif!« Istovremeno je pucao u mene. Imam utisak da su mislili da ih gonim. Savest im sigurno nije čista.

Džim je sav napregnut slušao šerifovu priču. Neki čudan sjaj se pojavi u njegovim sivim očima.

— Kako su izgledali, šerife? Možeš li ih opisati?

— Da, mogu — potvrdi Perkins. — Mada nisam imao vremena da ih bolje zagledam, sigurno bi ih prepoznao. Ne znam ni ko ste vi ni kako da vam zahvalim što ste mi pomogli?

Džim i Sara se nasmejaše.

— Ja sam Džim Rogan, a ovo je Sara Mils — predstavi ih Džim.

Šerifovo izduženo lice se razvuče u osmeh.

— Drago mi je što sam naleteo na dobre ljude. Da nije bilo vas, verovatno bih već bio mrtav...

— Molim te, šerife, opiši mi tu trojicu koja su te napala — ponovi Džim.

— Taj što je pucao je krupan i visok, otprilike kao ti, Džime. Ostala dvojica su nešto niža i liče kao jaje jajetu. Mora da su braća.

— To su oni! — uzbuđeno povika Džim. — To su braća Rum. Ja ih jurim. Ubili su mi brata.

— Polako, mladiću — prekide ga šerif. — Ispričaj mi sve.

Džim mu ukratko sve ispriča. Nije pominjao Kida. Još se osećao obaveznim prema njemu.

Saslušavši Džima, Perkins reče:

— Sada mi je sve jasno. Oni su mislili da ih ja jurim zbog tog ubistva. Čuj, Džime, veoma su opasni. Sam ćeš teško izići na kraj sa njima. Zašto to ne prepustiš predstavnicima zakona? Ja sam ranjen, ali ima još šerifa koji će organizovati poteru.

— Ne! — odmahnu glavom Džim. — Nemam vremena za čekanje. Dok se organizuje po

tera, oni će već biti daleko. Ja ih moram stići pre nego što im se zametne trag!

Sarin krik prekide njihov razgovor. Pogled pun straha bio je upućen prema obližnjem šipražju, iz kojeg su se pojavila dvojica ljudi sa uperenim puškama. Džim se okrete i ugleda Šona sa jednim vitkim mladićem koji se zajedljivo cerio.

— Tu si, Saro! Mislila si da ćemo te tako lako pustiti da odeš sa novim društvom. Koga si se ti, Šone, tako uplašio? Ovog što leži ili ovog drugog? — pokaza na smrknutog Džima.

— Ne, Majk, sa njima je bio Sandens Kid. To sam ti već rekao.

— Kid? Koliko vidim, nije više s njima. A ko si ti? — drsko upita Perkinsa.

— Ja sam šerif Tom Perkins i mislim da bi najbolje bilo da nas ostavite na miru. Devojka ostaje s nama.

— Ha, ha... vidi ti njega kako je hrabar iz ovog ležeg položaja. Hajde ustani, šerife, da vidim kako ćeš me sprečiti da odvedem devojku.

— On je ranjen! — umeša se Džim.

— Da možda ti nisi hrabriji? — Majk uperi pušku u Džima. — Sigurno ti se sviđa ova lepotica, rado bi je zadržao za sebe, a? Žao mi je, ali ona meni pripada. Zar nije tako?

— upita Saru. Njegov užaren pogled prosto je gutao devojku.

— Bacite oružje! — začu se nečiji odsečan glas. Iz polumraka, iza leđa dvojice bandita, pojavi se Sandens Kid držeći revolvere u rukama.

— To je Kid! — prestrašeno uzviknu Šon i baci pušku. Majk je i dalje čvrsto držao oružje.

— Rekao sam da baciš to iz ruku! — ponovi Kid, sada već pretećim glasom.

Majk besno baci pušku i okrete se prema njemu.

— Ti si taj čuveni Sandens Kid? — reče podrugljivo. — Verovatno za mene nisi čuo. Tek sam došao u ovaj kraj. Nema veze, o meni će se čuti posle obračuna s tobom.

Kid ga je ćuteći posmatrao. Nisko obešeni revolveri, naglaćanih sjajnih korica, davali su karakterističnu sliku revolve-raša.

Ohrabren Kidovim ćutanjem, Majk nastavi:

— Brži sam od tebe! Ako ne veruješ, postoji jedan jedini način da se u to uveriš! — reče izazovno.

Kid polako vrati oba revolvera u futrole.

Uveri me u svoju brzinu, Majk! — tiho prošapta.

Njegovo telo se zateže kao struna. Ruke su mu na izgled mlitavo visile uz bokove. Plave oči gledale su hladno u Ma-

jka. Ovaj preblede. Mršava figura se malo pogrbi. Koščata ruka revolveraša munjevito po trže revolver. Niko nije video kad su se koltovi stvorili u Kidovim rukama. Dva pucnja se stopiše u jedan. Majk jauknu i ispusti revolver. Levom rukom se uhvati za zglob desne. Lice mu je bilo iskrivljeno od bola.

— Više nećeš imati prilike da tom rukom isprobavaš svoju brzinu, Majk! Drugom nikad nećeš biti tako brz da bi bilo koga izazvao. Ovoga puta si dobro prošao. Sada se gubite i ne pokušavajte više ništa, jer će naš novi susret za vas značiti smrt! Džime, uzmi njihovo oružje i konje!

Kada se banditi, psujući udaljiše, Džim priđe Kidu:

— Hvala ti što si nam opet pomogao. Zašto si se vratio?

Kid se smešio:

— Znao sam da ovi neće tako lako odustati. U to sam se uverio kada sam sasvim slučajno nabasao na njihov logor i čuo kako planiraju da nas iznenade.

— Znači, ipak su one priče o tebi i Buču tačne? — oglasi se šerif Perkins. — Znaš li ti, Džime, da su on i Kasidi pomogli u hvatanju jedne bande, zbog čega su pomilovani u Vajomingu.

Džim i Sara su otvorenih usta slušali Perkinsa. Sara pri-

đe Sandensu i nežno ga pogleda.

— Šerife, nismo ti rekli da je Kid izvadio metak iz tvog ramena. Svi smo njegovi dužnici. Kide, imala sam sasvim drugo mišljenje o tebi. Ne znam šta je od toga tačno, ali ti dugujem izvinjenje.

*
* *

Dan je bio na izmaku kada se pred njima ukazaše konture Sterlinga. Džim se okrete Sari i Perkinsu, koji se jedva držao u sedlu:

— Vas dvoje ostajete u gradu. Ti se, Saro, pobrini da šerif što pre ozdravi.

U Sarinim očima se pojavi tuga. Ovaj čovek joj se sve više dopadao. Sa puno nežnosti, zagleda se u njegovo lice oštarih muževnih crta i odlučnih očiju.

— Džime, zar nije bolje da malo sačekaš? — pokuša Perkins da ga odvrati. — Za dan-dva bih mogao da organizujem poturu i...

— Hvala ti, Tome — prekid ga Džim — ali ovo moram sam, da uradim i to što pre!

Videvši da nema smisla od vraćati Džima, uputiše se ka gradu. Posle kraćeg odmora, pošto su šerifa smestili kod lokalnog doktora i kupili potrebne namirnice, Kid i Džim se spremiše da nastave put.

Sara, koja je pomagala oko nege ranjenog šerifa, izađe da ih isprati. Polako priđe Džimu i nežno ga uhvati za ruku.

— Čuvaj se!

Rogan se za trenutak zagleda u njene suzne oči i snažno je privuče. Njihove usne se spojiše u strasan poljubac.

— Čekaj me ovde, Saro, doći ću po tebe!

— Hoću, Džime.

On uzjaha i potera konja za Kidom, koji je već bio odmakao ne želeći da prisustvuje ovom rastanku.

— Sutra uveče ćemo stići u Fort Kolinz, Džime. Bilo bi dobro da uđem sam u grad i proverim da li su braća u njemu. Mene ne poznaju. Ti ćeš me čekati izvan grada. Ako su tamo, javiću ti.

Džimu se Kidov plan učini razumnim.

— Slažem se, ali obećaj da nećeš ništa preduzeti sam!

— Obećavam! — promrmlja Kid. — A sada da spavamo.

Rano izjutra nekakav šum probudi Džima. Pored tek zapaljene vatre motao se Kid. Primitivši da je Džim budan, povika:

— Upravo se budiš na vreme. Kafa je već gotova.

— Hvala, Kide, ali zar nije sad red na mene?

— A, ne, ti ćeš častiti kad stignemo u grad. Plaćaš ru-

čak i piće ako su braća Rum tamo! Važi?

— Naravno, to je najmanje što mogu da učinim.

Pošto popiše kafu i na brzinu pregrizoše nekoliko zaloga suve govedine, kretoše. Posle dan jahanja kroz divne predele severnog Kolorada, izađoše iz brda. Put se spuštao kroz klanac. Izjahavši iz njega, pred njima se ukaza prekrasna dolina. Sunce je bilo na zalasku i obasjavalo kosim zracima travnata polja, dajući im tamnozelenu boju. Kroz plavičastu izmaglicu u daljini se nazirao Fort Kolinz.

*
* *

Kid se uputi prema salunu »Zlatna mamuza«, koji je bio najveći i najpoznatiji u gradu. Tu su se okupljali različiti ljudi, od kauboja, kockara, bandita, lovaca na ucene i sumnjivih žena do uglednih trgovaca, rančera i bankara.

Kid pritera konja, polako gurnu vrata i uđe u zadimljen salun. Unutra je bilo puno ljudi. Za ogromnim šankom moglo se naći još neko slobodno mesto. Kid naruči viski i pažljivo počeo da posmatra ljude oko sebe. Za nekoliko velikih stolova igrao se poker. U dnu sale nekolicina pijanih kauboj zabavljala se u društvu devojaka. Kid odmah zapazi vi-

sokog mršavog čoveka u besprekorno sašivenom prugastom sivom odelu koji je, naslonjen na ogradu stepeništa, mirno pušio. Bio je to ozlogašeni revolveraš Nik Morton, zadužen za održavanje reda u »Zlatnoj mamuzi«. Nedaleko od njega, iza stepeništa, nalazila se kancelarija Bena Tarnera, vlasnika saluna i kockarnica u Fort Kolinzu. Kad primeti Kida, Morton se malo trže i lenjim korakom priđe šanku.

— Kakvo iznenađenje! Osta ješ li duže u gradu, Kide?

— U prolazu sam — nemarno odgovori Kid.

— Sam si. Buč nije s tobom? — podozrivo nastavi Morton.

— Kao što vidiš, sâm sam.

— Pa, da nazdravimo za ovaj iznenađan susret! Kole, daj dva viskija! — doviknu Morton debelom barmenu. — Nadam se da si zaista u prolazu, Kide.

— Nešto se mnogo brineš, Mortone — zajedljivo mu odvrati Kid. — Tvoja radoznalost me već nervira.

Više nije gledao u revolveraša. Pažnju mu privukoše trojica koji upravo uđoše u salun. U potpunosti su odgovarali Džimovom opisu. Bila su to braća Rum. Kid ispi viski, baci srebrni dolar na šank i krete ka vratima. Onda iznenada zastade i okrete se Mortonu:

— Susret je bio kratak, Nik, nemaš razloga da plaćaš piće. Biće prilike drugi put — reče Kid sarkastično, zatim se okrete i izađe iz saluna.

*
* *

Približivši se msetu gde ga je Džim čekao, Kid tiho zviznu.

— To sam ja, Džime! — viknu.

Iz mraka se pojavi Rogan.

— Dugo te nije bilo. Već sam pomislio da ti se nešto desilo.

— Imaš sreću, Džime. Braća Rum su u gradu. U stvari, nisam baš siguran da to mogu nazvati srećom. Šta sad planiraš?

— Još ne znam, nemam ni kakav plan. Važno je da sam ih našao. Idem u grad, pa ću tamo već nešto smisliti. Hvala ti — reče Džim promuklim glasom i krete prema konju.

— Hej, Džime, stani! — povika za njim Kid. — Ne možeš se boriti sa svom trojicom istovremeno. Treba ih razdvojiti.

Džim zastade i zamisli se.

— U pravu si, ali ne znam kako to da izvedem.

— Moraš biti strpljiv i oprezan. Žurba u ovakvim slučajevima može skupo da te košta. Ne bi smeo da se s njima sretneš u salunu »Zlatna

mamuza«. Tamo bi imao još jednog protivnika, revolveraša Nika Mortona — upozori ga Kid.

— Nemam ništa sa tim Mortonom. Mene interesuju ubice mog brata...

— Znam, Džime, ali Morton održava red u salunu. Neće ti dozvoliti da tamo praviš gužvu.

— Šta ti predlažeš, Kide? — mirnim glasom upita Rogan.

— Mislim da je najpametnije da prvo potražiš onoga ko je ubio tvoga brata. Da li znaš koji je od braće to učinio.

— Ne znam.

— Onda najbolje da se smestimo u hotel. Ti tamo sačekaj, a ja ću pokušati da saznam nešto više.

— Ali ostala dvojica neće mirno gledati kako im ubijam brata. Sigurno će se umešati.

— U tom slučaju će naleteti na mene — hladno reče Kid. — Hajdemo!

*
* *

U salunu »Zlatna mamuza« gužva je dostigla vrhunac. Kr-
oz dimnu zavesu jedva su se nazirale prilike sve pijanijih gostiju. Za stolovima su se smenjivali igrači pokera. Jedino su profesionalni kockari ostajali, dok se gomila novca ispred njih stalno povećavala.

U pozadini saluna, u ćošku, za povećim stolom, sedeli su Nik Morton i braća Rum.

— Jeste li obavili posao? — upita ih Morton.

— Išlo je teže nego što smo mislili — počeo Sol, najstariji. — Matori Tod nije tako mek. Ne prihvata ponudu za otkup, a ni pretnje ga nisu uplašile.

Lice Nika Mortana se odjednom izmeni. Tanke usne dobiše modru boju, a žućkaste oči pretvoriše se u dva uska proreza.

— Nesposobnjakovići! — proceci besno kroz zube. — Dobro znate da Tarner hoće taj restoran za sebe. Vi ste plaćeni da mu to omogućite bez obzira kojim sredstvima. Ako u roku od dva dana ne »nagovorite« Toda da ga proda po ponuđenoj ceni, ne izlazite mi na oči!

Rumovi su pognute glave gledali u sto. Sol skupi hrabrost i pogleda u Mortona:

— Sredićemo to, Nik, obećavamo ti.

— Dok ne dođete sa dobrim vestima, nemojte se pojavljivati u salunu. Gubite se!

Rumovi se pokupiše i pokunjeno izadoše.

— Šta li nam je trebalo da se spetljamo sa ovim Mortonom i njegovim gazdom? Imamo mi i svojih problema — gundao je Keš Rum.

— Tarner je zakon u Fort Kolinzu. Ako smo već primo-

rani da se ovuda smucamo, bolje da budemo u njegovom taboru. Plaća nas dobro i nemamo razloga za zabrinutost — brecnu se ljutito Sol.

— Nije ni posao tako težak — umeša se Bari, najmlađi. — Onog čikicu Toda lako ćemo srediti.

— Ne sumnjam, Bari, video sam kako sređuješ Larija Rogana... Samo da znaš, ja ne želim da budem umešan u tvoja ubistva!

— Dosta, Keš! — oštrim gla som naredi Sol i strogim pogledom ošinu braću. — Ono što se desilo je prošlost. Mi moramo biti složni. Džim Rogan će nas sigurno tražiti dok nas ne nađe. Ne smemo dozvoliti da se sveti na Bariju.

— Ne plašim se ja nikoga, a najmanje Džima! — isprsi se Bari. — Neka samo dođe. Proći će kao i njegov brat! — isceri se samouvereno i potapša kolt.

— Ne budi tako siguran! — opomenu ga Sol. — Džim nije naivan. Nećeš se sam s njim boriti. Ako bude želeo da ubije tebe, moraće prvo da ukloni mene i Keša. A sad idemo da uradimo ono za šta nas Tarner plaća! — reče zapovedničkim glasom. Mlađa braća poslušno kretoše za njim.

U restoranu Reja Toda nije bilo nikog. Vreme večere je bilo uveliko prošlo. Stari Tod upravo krete ka vratima da ih

zaključa, kad unutra upadoše Sol, Keš i Bari Rum. Njihova opaka lica nisu obećavala ništa dobro.

— Žalim, momci, ali upravo zatvaram...

— Nismo došli na večeru, Tode — prekinu ga Sol. — Šalje nas Ben Tarner u vezi sa kupovinom restorana.

— Ja sam vam već rekao da ne želim da prodam restoran, pogotovo ne Tarneru! — u očima starog Toda pojavi se prkos. Njegova pogurena figura se ispravi i on dodade: Zamolio bih vas da odete, želim da zaključam restoran.

— Neće to tako moći, matori! — prosikta Bari.

U dva skoka priđe Todu i udari ga pesnicom u stomak. Starac jauknu od bola, uhvati se za stomak i skljoka na pod. Ležao je bespomično pokušavajući da udahne vazduh. Iz daljine se čuo piskav Kešov glas.

— Hoćemo li da nastavimo razgovor o prodaji restorana? — upita ironično i naže se nad starcem.

— Možete me ubiti, ali ne prodajem res... — strahovit udarac čizme u bubrege ga prekide u pola reči. Bol je bio nenaslan. Tod oseti kako mu se vrti u glavi. Sledećeg trenutka se onesvesti.

— Šta ćemo s njim, Sole? Tvrdo glavi starac! — besneo je Keš.

Sol Rum je zamišljeno gledao onesvešćenog Toda. Iznenada mu sinu ideja.

— Čini mi se da on ima kćerku. Bari, idi po nju! Mora da se nalazi u nekoj sobi iznad restorana.

Bari se zadovoljno isceri:

— Biće mi zadovoljstvo da upoznam mladu damu! — značajno namignu Solu i izađe.

Pope se spoljnim stepenicama na sprat i uđe u mali hodnik. Ispod jednih vrata izbijala je svetlost. Bari uhvati za kvaku, ali su vrata bila zaključana. Zakuca. Niko ne odgovori. Bari zalupa jače.

— Ko je? — začu prestrašen glas iz sobe.

— Ja sam gost iz restorana. Otac vam se ne oseća najbolje, pa me je zamolio da vas pozovem. Treba mu pomoć.

Dženi Tod otvori vrata i zabrinuto upita:

— Tati nije dobro? Bio je zdrav.

— Žao mi je, sada mu nije najbolje — zajedljivo reče Bari i grubo povuče devojkicu niz stepenice.

Upravo su Sol i Keš polivali Toda vodom kad Bari ugura kroz vrata preplašenu Dženi.

— Tata! — kriknu devojkica i pritrča ocu. — Šta su ti učinili? — upita plačući.

Rej Tod polako otvori oči. Videvši uplakanu Dženi, reče joj blago:

— Ne boj se, mila, ovi ljudi ne žele mene već restoran. Šalje ih Tarner.

— Naše strpljenje je pri kraju, Tode! Da li ostaješ pri ranijoj odluci? — začu se preteći glas Sola Ruma.

— Da li ostajem? — bolno se nasmeši Rej Tod. — Nikad Tarner neće imati moj restoran, nikad!

Sol se okrete Bariju i Kešu:

— Čuli ste momci, onda da pođemo!

— Hajde, mala, biće te interesantnije sa nama nego sa tatom! — pozva je Bari.

Dok je prilazio devojkici, njegovu lice dobi nekakav ludački izraz.

— Ne, nju ne dirajte! — zurla Tod.

Bari se nije osvrtao na njegovu zapomaganje. Zgrabi Dženi za ruku i grubo je povuče. Ona pokuša da se otrgne, ali ne uspe.

— Lepo ćemo se zabavljati, Keš. Mala je prava lepotica, a divlja je kao ris.

Stisak Barijevih ruku za trenutak popusti. Sledećeg trenutka Dženini nokti zabodoše mu se u obraz.

— Grubijanu, pusti me!

Bari opsova i tresnu šakom devojkicu po licu. Ona se sruši. Ležala je na podu jecajući.

— Zaista je divlja, Bari! — rugao se Keš pokazujući njegovu lice, na kojem su se jas-

no videli tragovi Dženinih noktiju.

— Platićeš mi ti ovo, lepoticе! — besno povika Bari.

— Prekinite ovo, molim vas! — obrati se Tod Solu, koji je mirno posmatrao šta se događa.

— Pristaješ li na Tarnerovu ponudu, Tode?

— Pristajem, samo pustite Dženi! — slomljenim glasom reče starac.

— Tako je već bolje. Vidiš kako ti možeš da budeš pametan i razuman. Sutra će gazda doći sa novcem. Spakuj svoje stvari...

*
* * *

Ulice Fort Kolinza su već bile puste kada su sa severa ujahala dvojica konjanika. Kapci na izlozima prodavnica su već bili zatvoreni. Samo se iz saluna čula muzika i žagor.

— Hotel je na kraju glavne ulice, Džime. Ti se smesti dok se ja pobrinem za konje.

— Ja bih potražio one bitange. Ne mogu više da čekam.

— Rekao sam ti da budeš strpljiv. Oni su u gradu i neće tako brzo otići. Čekaj me u hotelu. Ja ću još malo pronjuškati.

— Dobro, ali nemoj dugo — nevoljno pristade Džim.

Sjahali su ispred štale na kraju jedne uske poprečne uli-

ce. Kid uvede konja u štalu, a Džim se uputi peške ka hotelu.

— Pobrini se da konji budu dobro nahranjeni i istimareni. Prevalili su dug put — reče Kid nezgrapnom momku koji je radio u štali i tutnu mu nekoliko dolara u ruku.

— Bez brige, gospodine! — zahvalno se nakloni momak.

Kad se plavokosi stranac udalji, on tiho zviznu gledajući srebrne dolare u ruci:

— Nisam dobio ovolike pare otkako radim u štali! — promrmlja za sebe.

Kid krete niz ulicu prema salunu.

Zanet, nije ni primetio da je već stigao do »Zlatne mamuze«. Uđe. Slika od pre sat nije se mnogo izmenila. Sve je bilo isto, samo što Nik Morton nije bio unutra. Nije bilo ni braće Rum. Kid priđe šanku i naruči viski. Izvadi tanku cigaretu i zapali je. Odluči da čeka. Braća se moraju pojaviti.

Nije još ni popio svoj viski, kada se vrata Tanerove kancelarije otvoriše. Iz nje izadoše Ben Tarner i Nik Morton u pratnji braće Rum. Po njihovim nasmejanim licima Kid zaključí da su zadovoljni.

— Piće za sve! — viknu Tarner barmenu. — Ja plaćam!

U salunu se začu veseo žamor.

»Znači, Džimovi »prijatelji« rade za Tarnera«, zaključi Kid. »To sam mogao i pretpostaviti«. Baš kada se spremio da plati viski i izađe, Nik Morton ga primeti.

— Hej, Sandens, opet si tu? Pridruži nam se!

Kid nevoljno priđe stolu. Morton mu ponudi da sedne, što Kid prihvati.

— Bene, da te upoznam sa čuvenim Sandens Kidom — predstavi ga Morton. — Verovatno si čuo za njega?

Ben Tarner, krupan, snažan čovek, crnih brkova i crne zalizane kose, radoznalo pogleda Kida. Njegovo preplanulo lice sa kao zift crnim očima razvuče se u osmeh.

— Drago mi je, mnogo sam slušao o tebi i tvom prijatelju Buču — reče pružajući Kidu ruku.

Plavokosi revolveraš klimnu glavom u znak pozdrava, ali se ne rukova sa Tarnerom. Na licu Bena Tarnera se za trenutak pojavi tvrd izraz. To po traje kratko, a potom se opet njegova usta razvukoše u lažni osmeh.

— Čuo sam i ja o tebi, Tarneru — mirno uzvрати Kid.

— A šta to? — radoznalo upita Tarner.

— Na primer, da su skoro svi lokali u Fort Kolinzu tvoji i da već uveliko otkupljuješ zemlju od okolnih sitnih rančera.

— Da, da — zadovoljno se nasmeja Tarner. — Imam velike planove u ovom kraju. Međutim, treba mi još ljudi, baš takvih kao što si ti. Da li bi radio za mene, Sandens? Plaćam više nego bilo ko drugi.

— Žao mi je, Tarneru, ali ne mogu da prihvatim. Ne volim da se dugo zadržavam. U ostalom, imaš Nika, on je jedan od najboljih u našoj feli. Zar ne, Mortone?

Nik Morton se malo trže i ispod oka pogleda u Kida:

— Tako se priča, Kide. Međutim, ja nisam zadovoljan kad kažu jedan od najboljih. Više bih voleo da čujem: najbolji!

Kid se smeškao. Gledao je Mortona pravo u oči.

— Da bi se pričalo, Nik, to moraš i da dokažeš protiv onih koji su bolji od tebe. To može skupo da košta.

— Ne znam boljeg od sebe Kide. Još me niko nije u to uverio.

Osetivši napetost, Ben Tarner se umeša:

— Danas imam razloga da častim. Da popijemo još po jednu, momci. Hoću da ti predstavim i braću Rum, Kide. Ovo su Sol, Keš i Bari. I oni rade za mene.

Kid im nemarno klimnu glavom. U jednom cugu ispi svoj viski i ustade.

— Umoran sam od dugog jahanja. Idem da se malo odmorim. Hvala na piću, Tarneru.

— Ako odlučiš da ostaneš duže u gradu, moja ponuda još važi...

— Razmisliću o tome — reče Kid i izađe iz saluna.

Tarner se obrati Morton.

— Ovaj tip je opasan. Ne dopada mi se njegovo prisustvo u Fort Kolinzu.

— Ne brini, Bene. Njega interesuje samo novac. Koliko znam, ti svoj ne držiš u banci...

— Šta? Zar bi se on usudio da sam opljačka banku? — iznenađeno upita Tarner.

— Po tome je i čuven i veoma je brz na revolveru — odgovori Morton.

— Znači, tačne su one priče o njemu i o onom drugom?

— Da, uglavnom su tačne, ali za sada nemamo razloga da brinemo. Ne verujem da će se on ovde duže zadržati. Jedino mi je žao što neću imati priliku da isprobam koliko je brz.

— Ja ne bih bio toliko siguran u to, Nik. Voleo bih da znam šta taj tip smišlja u ovoj plavokosoj glavi... — zamišljeno reče Tarner.

Sol, Keš i Bari su ćutke slušali ovaj razgovor. Njih nije mnogo interesovao čuveni Sandens Kid. Bili su zadovoljni što će zbog uspešno obavlje-

nog posla njihovi džepovi biti bogatiji za po 100 dolara.

— Idem da odigram koju partiju pokera — reče Bari i ode do velikog stola za karta-nje.

— Odlično ste obavili posao, momci — pohvali Tarner Keša i Sola. — Čim Tod potpiše ugovor, dobićete svoj novac. Nego, recite mi kakve su ono ogrebotine na Barijevom licu.

— Ma, ništa — nasmeja se Keš. — To je uspomena od one divljakuše Dženi. Žao mi je što smo je pustili. Bilo bi nam baš zabavno sa njom.

Lepo lice Bena Tarnera se odjednom izobličilo od gneva.

— Ko vam je rekao da dirate Dženi? — procedi kroz zube.

Sol i Keš se zbunjeno pogledaše.

— Ali, gospodine Tarneru, da se nismo njom poslužili, Tod nikad ne bi pristao da proda restoran! — promuca Keš.

— Da, tako je — potvrdi Sol.

— To je moja greška, Bene — umeša se Morton. — Morao sam im reći za tebe i Dženi.

— Ubuduće dalje od nje! Ona pripada meni. Je l' jasno? — preteći upita Tarner.

— Shvatili smo, gazda! — rekoše uglas Sol i Keš.

Tarner naglo ustade i izađe iz saluna. Žurno se uputio pre

ma restoranu Reja Toda. Zgrada je bila u mraku. Tarner se pope na sprat i zakuca na vrata Dženine sobe.

— Dženi, otvori! To sam ja, Ben!

Unutra se začuše lagani koraci.

— Ne želim da te vidim, Tarneru! — ogласi se srdit ženski glas.

— Dženi, otvori, objasniću ti sve.

Nekoliko sekundi se ništa nije čulo. Onda se vrata otvoriše i Tarner uđe.

— Šta želiš, Bene? — upita ga devojka oporim glasom.

— Hoću da razgovaramo, Dženi. Znaš da te volim. Udaj se za mene.

— Posle onoga što su tvoji ljudi radili mome ocu?

— Nisam ih ja poslao, Dženi! Došli su na svoju ruku. Zbog toga će biti kažnjeni.

— Ali, Bene, ti hoćeš restoran moga oca. Nije ti važno kako se on oseća, a i ja.

— Dženi, tvoj otac je već star. Ja mu zbog tebe nudim više nego što restoran vredi. Ne mora više da radi. Sa tim novcem će moći lepo da živi. Ti ćeš preći kod mene, zar ne?

Dženi je pognute glave ćutala. Izgledala je zanosno u beloј providnoj spavaćici. Jedre grudi su joj se uzbuđeno dizale i spuštale. Blizina ovog čoveka ju je uzbuđivala, iako ga se plašila.

— Obećaj da se mome ocu neće ništa desiti! — reče tiho.

— Naravno, draga, ja mu ne želim ništa loše — Tarner joj priđe i pomilova je po kosi. Polako je privuče. Osećao je kako drhti.

— Oh, Dženi, kako te želim! — prošapta i strasno je poljubio. Dženi se nije opirala. Oseti neku malaksalost i prepusti se njegovim poljupcima...

*
* *

Već je bilo odavno svanulo kada je buka sa ulice probudila Kida. On ustade i ispljuska se hladnom vodom iz posude za umivanje, zatim se obuče i izađe u hodnik. Zakuca na vrata sobe koja se nalazila naspram njegove. Niko nije odgovarao. Kid uđe u sobu i ugleda Džima kako spava tvrdim snom.

— Džime, probudi se! Već je kasno! — viknu Kid.

Džim se trže i mahinalno po traži revolver. Kid se nasmejao:

— Nešto si nervozan?

— A, to si ti, Kide. Upravo sam sanjao da su me napala braća Rum...

— Ne brini, Džime, uskoro će se to desiti i na javi. Hajde da doručujemo. Creva su mi se zalepila za kičmu od gladi. Nekoliko minuta kasni-

je, Kid i Džim su izašli u prizemlje.

— Gde možemo da doručujemo? — upita Kid sitnog čoveka buljavih očiju koji se pojavio na recepciji.

— Kod Toda je najbolja hrana, gospodo. To je restoran odmah preko puta hotela.

— Je li ovo tvoj hotel, prijatelju? — upita ga Kid.

Buljavi odrečno zavrte glavom.

— Ne, hotel pripada gospodinu Tarneru.

— To sam i mislio — promrmlja Kid izlazeći.

Prazan restoran iznenadi Džima i Kida.

— Šta li je ovo, nema nikog? — čudio se Džim. — Možda smo prespavali vreme doručka, Kide?

Kid je takođe bio iznenađen. Njihovo čuđenje prekide dolazak lepe plavokose devojke.

— Oprostite, restoran ne radi — reče ona ljubazno.

— Zar ne možemo baš ništa dobiti za jelo? Umiremo od gladi — reče Džim.

Iza leđa devojke vrata se otvoriše i oni ugledaše pogurenu priliku starijeg čoveka.

— Šalje li vas Tarner? — upita grubo.

— Ne, mi bismo da doručujemo — odgovori Kid pomalo zbunjeno.

— Dženi, posluži goste. Ovo će biti poslednji put da ne-

koga ugostimo! — reče starac sa prizvukom tuge u glasu.

— Poslednji put? — začuđeno upita Džimi.

— Da, gospodo, od danas će u ovom restoranu služiti neko drugi.

— Ne razumem... — pogleda ga Kid znatiželjno.

Starac se neraspoloženo spusti u obližnju stolicu.

— Vi ste ovde stranci, zar ne? — i ne sačekavši odgovor nastavi:

— Ovde vlada Ben Tarner, gospodo. Taj zlikovac želi da sve u gradu i okolini bude njegovo. Ne bira sredstva da to postigne. I mene je uspeo da slomi. Danas mu prodajem restoran.

— Vi ne želite da ga prodate? — upita Džim.

— Da li želim? To Tarner i ne pita. On ga hoće za sebe, a to je dovoljno!

Sandens i Rogan se pogledaše.

— Poslužicu vas pre nego što oni dođu — skoči starac i pođe ka vratima kuhinje.

— Stani, stari, bez žurbe! — zaustavi ga Kid. — Ja ne volim da jedem na brzinu. Skuvaj nam dosta kafe i spremi ono što najbolje umeš. Izbor prepuštam tebi.

Sandensove reči kao da malo trgoše starog Toda iz apatičnosti. U njegovim očima se pojavio zračak nade. Plavokosi stranac čudnog izgleda ulivao

mu je poverenje. Više ga nije bilo strah.

— Bićete zadovoljni, gospodo. U celom severnom Koloradu niko ne sprema jelo kao Rej Tod! Uverićete se. Dženi, dođi da mi pomogneš!

Kada se starac i devojka izgubiše u kuhinji, Džim se obrati Kidu:

— Taj Tarner je zaveo strah u Fort Kolinzu.

— Da, Džime, u tome mu dosta pomažu revolveraš Nik Morton i tvoji »prijatelji« braća Rum! — odgovori mu Kid.

— Možda će se i oni ovde pojaviti da provere da li je stari Tod spreman da se seli — s osmehom odvrati Džim.

— Eto prilike da ih iznenađiš, Džime.

— Spreman sam da ih dočekam, Kide. To sam dugo čekao, a i žao mi je ovog starog Toda. Ne dopada mi se kada bitange na ovaj način maltretiraju bespomoćnog starca.

Kid je ćutao. Iz glave mu nikako nije izlazila slika lepe devojke koju je maločas video. Nikad u životu se njegov pogled nije susreo sa tako čednim i toplim očima.

— Šta ti misliš o svemu ovome, Kide? — upita ga Džim.

— Znaš šta, Džime, obračun sa Rumovima je tvoja stvar, ali neću dozvoliti da me bilo ko ometa dok jedem —

odgovori Sandens uz tajanstven osmeh.

Uskoro se iz kuhinje pojavio Tod sa velikim poslužavnikom na kojem se nalazilo brdo hrane. Kid i Džim sa uživanjem navališe na jelo. Bilo je tu povrća, pečenog mesa, krompira, pržene slanine, jaja, a završiše sa vrućom pitom od jabuka.

— Odavno se nisam ovako najeo! — zadovoljno se potapša po stomaku Kid.

Dok su sa uživanjem vukli dimove iz cigareta, nalivajući svaki čas kafu, ulazna vrata se naglo otvoriše i unutra uđoše Ben Tarner, Morton i Sol Rum. Nisu odmah primetili Kida i Džima, koji su sedeli u uglu desno od vrata.

— Ne okreći se! — šapnu Kid Džimu, koji je bio okrenut leđima ulaznim vratima. — Sol Rum je tu sa Tarnerom i Mortonom. Budi miran i sačekaj.

— Tode, izlazi! — viknu Morton. Istovremeno opazi Kida i Džima i reče:

— Opet se srećemo, Sandens. Šta vi radite tu?

Kid mirno nastavi da pije kafu, zatim odgovori:

— Kao što vidiš, baš završavamo sa doručkom.

Istovremeno se na vratima kuhinje pojavio Tod i Dženi.

— Došao sam da sredimo račun, Tode! — tobož ljubazno mu se obrati Tarner.

U duši Reja Toda odigrala se prava drama. Celog života je sanjao da će njegov posao nastaviti Dženi. Sada je to već bilo gotovo. Odjednom se i starcu nešto prelomi.

— Neću ti prodati restoran, Tarneru! — prkosno reče.

Ben Tarner se i dalje ljubazno smeškao.

— Dženi, molim te izađi, ovo su muški razgovori — običajati se devojci, koja je kao paralisana posmatrala šta se događa.

— Ostani ovde, Dženi! — odlučno se suprotstavio Tod. — Sada ćeš videti pravo lice Benā Tarnera.

— Nik, izvedi devojku! — Sada već oštrije naredi Tarner.

— Ja to ne bih radio, Morton! — začu se oštar glas iz ugla.

Tarner, Morton i Sol se okrenuše prema Kidovom i Džinovom stolu.

— Ne bi trebalo da se u ovo mešam, Sandens, ovo nije tvoja stvar! — Tarnerovo lice dobilo modroplavu boju, a crne oči neprijateljski ošinuše Kidu.

— Čuli ste da Tod ne želi da proda restoran? — mirno reče Kid i polako ustade. Istovremeno ustade i Džim i okrenu se prema njima.

— Zdravo, Sol! — reče lenim glasom.

Sol Rum je buljio u njega sa nevericom.

— Nosim ti pozdrave od Larija! — nastavi Džim. — Ja sam došao da naplatim dug.

Nik Morton i Tarner se pogledaše.

— Ko je ovaj, Sole, šta hoće? — upita Morton.

Sol je ćutao i netremice gledao u Džima.

— Šta je, odjednom si izgubio hrabrost? — podrugljivo mu reče Džim. — Kad ste trojica protiv jednog, vi, Rumovi, ste dosta hrabriji. Hajde da te sad vidim!

— Ja nisam ubio Larija, Džime! To je Ba... — Sol zastade i ugrize se za jezik.

— Niste dali nikakvu šansu Lariju. Mogao si da sprečiš to ubistvo, Sole. Kriv si koliko i Bari. Ja ću tebi dati šansu. Povuci prvi!

Sol Rum zatrepta očima, potom munjevito poteže kolt. Već je povlačio okidač kada odjeknu pucanj Džimovog revolvera. Istovremeno opali i Sol, ali se metak iz njegovog kolta zabi u pod ispod Džimovih nogu. Sol se uhvati za grudi, dok se tamno crvena mrlja sve više širila na svetloplavoj košulji. U očima mu se videla neverica.

— Pogođen sam, pogo... — sledećeg trenutka njegovo krupno telo tresnu o pod.

Sve se odigralo tako brzo da su ostali samo nemo po-

smatrali obračun. Nik Morton se prvi snađe i obrati se Kidu:

— Sandens, mi se nećemo mešati u ovo iako je Sol naš čovek. Bolje bi bilo da se ni vi ne petljate u naše poslove...

— Žao mi je, Nik, ali mi se Todova hrana veoma dopala. Mom osetljivom želucu ne bi prijalo da menja kuvara — odgovori mu Kid ironično.

— Zažalićeš zbog ovoga, Kide! — prosikta Turner besno. — Videćemo se mi još! Idemo, Nik!

— Recite ostaloj dvojici braće da je Džim Rogan tu i da će i njih uskoro potražiti! — dobaci im Džim.

Kad Turner i Morton izadoše, Tod priđe Kidu:

— Ne znam kako da ti zahvalim na svemu ovom, stranče. Da nije bilo vas dvojice, možda bih ja već bio mrtav. Međutim, moram vas upozoriti da oni nikad ne odustaju. Doći će ponovo. Ne brinem ja zbog sebe, ali Turner hoće da uzme Dženi...

— Ne brini, stari — potapša ga Kid po ramenu — potrudimo se da ti ovi pokvarenjaci više ne dosađuju, a ni tebi, Dženi! — po prvi put oslovi Kid zbunjenu devojkicu.

— Ja... ja sam za sve kriva... — promuca ona i zaplaka.

Kid požele da je zagrlji, ali se u poslednjem trenutku uz-

drža. Vrata restorana se naglo otvoriše i unutra uđe neobrijan čovek u masnom odelu. Na grudima mu je visila zvezda. Bio je to Stiv Mekenzi, lokalni šerif.

— Ko je pucao u ovog čoveka? — upita otegnuto, gledajući ih zakrvavljenim očima. Po ispucanim kapilarima na nosu i obrazima videlo se da je ljubitelj dobre kapljice.

— Ja sam — mirno odgovori Džim.

— Uhapšen si! — prodera se Mekenzi i izvuče revolver.

— To je bila poštena borba, šerife. Nema potrebe za hapšenjem! — pobuni se Džim.

— To će sud utvrditi, stranče, a ti ćeš do suđenja u zatvor — polupijano promrmlja Mekenzi.

Džim zausti da ponovo nešto kaže, ali mu Kid dade neprimetan znak očima.

— U redu, šerife, ti si zakon — pomirljivo reče Džim i pođe prema vratima.

Mekenzi se okrete i krete za njim. To je bila greška. U dva skoka Kid se snađe iza njegovih leđa i pljesnu ga drškom revolvera po glavi.

— Dobro si uradio, mladiću — pohvali ga Tod. — Na žalost, i on je Turnerov čovek.

— Znao sam to čim sam ga video — nasmeja se Kid. — Hajde, Džime, da ga smestimo u zatvor. Tamo će biti na sigurnom i neće nam više

smetati. Tode, pobrini se da dođe pogrebnik i odnese ovoga — pokaza na mrtvog Sola — ili ćeš uskoro izgubiti sve goste.

Kada Sandens i Džim izađu, Tod se, sav ozaren, obrati kćerci:

— Hvala bogu, Dženi, konačno se našao neko ko će se suprotstaviti Tarneru!

Dženi je još bila zbunjena onim što se maločas dogodilo. U jedno je ipak bila sigurna: Ben Tarner nije bio čovek kome bi poklonila svoju ljubav. Njene misli su bile upućene nepoznatom plavokosom strancu, čudnog, ali veoma privlačnog izgleda.

*
* *

Džim i Kid dobro svezaše onesvešćenog Mekenzija i strpaše ga u jednu od praznih zatvorskih ćelija koje su se nalazile odmah iza šerifove kancelarije. Kancelarija je bila puna prašine. Na podu se nalazilo nekoliko razbacanih flaša od viskija. U potpunosti je odgovarala izgledu čoveka koji je u njoj provodio vreme.

— Dobro koristiš revolver, Džime. Smakao si jednog, ali si sada dobio još dvojicu protivnika.

— Misliš na Nika i Bena, Kide?

— Da, moramo biti oprezni. A i ostala dvojica braće će te sigurno potražiti.

Džim je ćutao. Kidove reči ga nisu uplašile.

— Znači, Bari je ubica. To sam i mislio. Idem da ga potražim — besno reče i pođe ka vratima.

Kid ne stiže da ga zaustavi. Džim otvori vrata kancelarije i zakorači na trotoar. Sa druge strane ulice odjeknu pucanj. Metak prozuja pored Džimovog uva i on se naglavačke baca u kancelariju. Kid oprezno priđe vratima i zalupi ih udarcem noge.

— Mogao si da pogineš zbog brzopletosti, Džime. Rekao sam ti da moramo biti oprezni.

— Uh, ovo je bilo veoma blizu! — počea se iza uva Džim. — U pravu si, Kide.

— Ostani unutra. Pokušaću da otkrijem gde su — reče Kid i uputi se ka zadnjim vratima.

Otvorivši vrata nađe se u malom dvorištu iza zatvora. Opresno virnu. Sve je bilo mirno. Kid pretrča dvorište i u jednom skoku preskoči nisku drvenu ogradu. Nalazio se u maloj poprečnoj ulici. Zaobišavši zgradu zatvora, približi se raskršću koje je vodilo na glavnu ulicu. Pažljivo pogleda u pravcu prodavnice koja se nalazila preko puta šerifove kancelarije.

Sačeka malo, onda izvuče revolver i jurnu preko ulice ukoso prema prodavnici. Bilo je spreman da se na prvi pucaj baci u prašinu. Međutim, ništa se ne dogodi. Kid proviri kroz izlog prodavnice. U njemu je bilo mešovite robe, od namirnica do opreme za jahanje i oružja. Sandens polako uđe. Prodavnica je bila prazna.

— Ima li koga? — viknu Kid.

Ispod velike tezge se začu neki šum. Kid se upravo spremao da pripuca kada se iznad ivice tezge pojavi nečija glava. Ne pucajte, molim vas! — promuca pročelav debeo čovek, sa strahom u očima. Kada se ispravi, Kid vide da je opasan keceljom.

— Ovo je tvoja prodavnica?

— Da — odgovori prodavac.

— Ko je pucao odavde?

— Bila su dvojica... — nesigurnim glasom reče prodavac. — Tresnuli su me — pokaza na veliku čvorugu koja se jasno videla na pročelavoj glavi.

— Znaš li ko su i kuda su otišli?

— Ne znam, nikad ih nisam video. Jedino su ovde mogli da izađu — pokaza prema otvorenim vratima iza sebe. — To je magacin.

Kid zaobiđe tezgu i oprezno gurnu vrata. U magacinu nije bilo nikoga. Kid primeti da su

kapci na drvenim prozorima odškrinuti.

— Pobjegli su — zaključ i ponovo izađe na ulicu. Vрати se u šerifovu kancelariju, gde ga Džim nestrpljivo dočeka.

— Šta je bilo?

— Pobjegli su — odmahnu ljutito rukom. — Hajdemo kod Tarnera.

*
* *

Došavši do saluna, Kid i Džim odlučno uđu. Salun je bio gotovo prazan. Barmen Kol podiže glavu i znatižljivo pogleda u pridošlice.

— Da li je Tarner tu? — oštro ga upita Kid.

Kol zausti da nešto kaže, ali Kid ne sačeka odgovor, već krene prema vratima kancelarije. Džim ga je pratio u stopu. Kid otvori vrata bez kucanja. Tarner je sedeo u kožnoj fotelji i prebirao nešto po papirima na stolu. Podiže glavu spreman da opsuje. Kad ugleda Kida i Džima, neprimećno se trže.

— Šta ova iznenadna poseta treba da znači, Sandens? Možda si se predomislio? Moja ponuda za posao još važi. Možemo da razgovaramo i o većoj ceni tvojih usluga...

— Ne blebeći gluposti, Tarneru! — prekide ga reskim glasom Kid i unese mu se u lice. — Govori ko je pucao na nas!

— Pucao? — podiže obrve Tarner. — To je za mene novost.

— Oni više ne rade za mene. Nisam zadovoljan njihovim uslugama. Nemojte ih tražiti ovde.

— Ako saznam da ti stojiš iza ove zasede, neće ti pomoći ni sto revolveraša! — ledenim glasom mu pripreti Kid, gledajući ga pravo u oči. — Ubiću te kao psa! I još nešto: dalje prste od Toda i njegove kćerke!

Kid i Džim izađoše iz kancelarije zalupivši vratima. Tarner je zamišljeno gledao za njima. Na licu mu zaigra lukav osmeh.

— Samo polako, Kide, već ću se ja pobrinuti i za tebe! — prošapta, zatim uze čist papir sa stola i, zlokobno se smejući, počeo da piše:

»Pinkertonovoj agenciji, Denver. Sandens Kid je u Fort Kolinzu. Verovatno se sprema za pljačku banke. Pošaljite hitno svoje ljude. Ben Tarner«.

— Kole! — pozva barmena.

— Izvolite, gospodine Tarner!

— Oduzmi ovo pismo telegrafisti Keriju. Neka hitno pošalje telegram po ovom tekstu. Reci mu da drži jezik za zubima. Niko ne sme da sazna za ovo!

— Razumeo sam, gazda — reče poslušno Kol i žurno izađe.

Nekoliko minuta kasnije, dok se Tarner zadovoljno smeškao diveći se svojoj dovrtljivosti, neko pokuca na vrata.

— Slobodno! — viknu Tarner raspoloženo.

U kancelariju uđe Nik Morton.

— Zamka nije uspela, gazda. Oni Rumovi su opet zabrljali.

— Znam, Nik. Kid i onaj drugi su već bili ovde. Sumnjaju da je to moje maslo. Reci Bariju i Kešu da se izgube iz grada na nekoliko dana — Benov glas je bio miran, što iznenadi Mortona. Očekivao je pravu eksploziju besa zbog neuspele zasede.

— Ne znam da li će poslušati, Bene. Bari i Keš žele da osвете Sola.

— Moraju, Mortone! — reče Tarner strogim glasom. — Ja sam već preduzeo korake da se otarasimo Kida. Kada on ne bude u gradu, Bari i Keš će se lako obračunati sa Džimom.

Tarner ukratko ispriča Mortonu svoj plan.

Ako mi pomogneš da ostvarim svoje zamisli, tebi ide deset posto od svake isporuke. Bićeš bogat čovek, Nik. A sad da pređemo na posao. Reci Bariju i Kešu da odu na Terijev ranč. Otkako sam ga »ot-

kupio«, tamo nema nikoga. Neka čekaju tamo dok ih ne pozovemo.

*
* *

— Braće Rum nema kao da su u zemlju propali, Džime. Od sinoć ih niko nije video u gradu. To mi se ne sviđa. Imam neko čudno predosećanje da nam Tarner sprema neko neprijatno iznenađenje — Kidova intuicija i osećaj za blisku opasnost je i ovog puta proradila.

— Misliš da su Bari i Kešvan grada? — upita Džim.

— U gradu verovatno nisu, Džime. Moramo otvoriti četvore oči. Tarner i Nik su se mnogo pritajili. Ne miriše mi na dobro.

— Ja moram da potražim Barija i Keša. Još nisam završio glavni posao. Gde li su mogli da odu? — pitao se Džim.

— Ne brini, Džime, nisu otišli daleko. Oni i dalje rade za Tarnera. Nisi valjda poverovao u njegovu priču da ih je najurio? Moramo saznati šta on sprema. Jedino mesto gde možemo nešto otkriti jeste »Zlatna mamuza«. Idemo tamo.

— A šta ćemo sa ovim? — pokaza Džim na zatvor, u kome se Mekenzi upravo budio iz nesvesti.

— Za sada neka ostane u zatvoru. Tu mu je i mesto — nemarno odgovori Kid.

— Čekaj, imam bolji predlog, Kide. Kako bi bilo da ga pustimo, a zatim pratimo? Može nas odvesti do braće Rum. Mora da su u vezi, čim rade za Tarnera...

— Da vidiš, to ti i nije loša zamisao — složi se Kid.

Kid otvori vrata sa rešetkama i pride uvezanom Smitu, koji je ležao na tvrdom zatvorskom krevetu. Odvezavši ga, Kid mu se pretećim glasom obrati:

— Ovo ti je samo opomena, Smite! Ne pokušavaj više da izigravaš šerifa i hapsiš nevine ljude po nalogu Bena Tarnera. Ne bih ti prepuručio da nam više praviš nepravilike, jer će u suprotnom građani Fort Kolinza morati da potraže novog »čuvara zakona«.

Stiv Mekenzi samo zatrepta očima i klimnu glavom. Kid nastavi:

— Podseti Tarnera, Mortona i braću Rum da mi još nismo završili ono zbog čega smo ovde...

Kid i Džim izađoše, ostavivši zbunjenog Mekenzija.

— Džime, prati ga — reče Kid čim izađoše na ulicu. — Sigurno će odmah odjuriti Tarneru i sve mu ispričati. Pokušaj da prisluškuješ taj razgovor. Možda ćeš čuti ne-

što interesantno. Ja ću za to vreme čekati u salunu.

Sandens je bio u pravu. Mekenzi izađe iz kancelarije, oprezno se osvrnu i krete u prau »Zlatne mamuze«. Džim ga je, na odstojanju od dvadesetak metara, oprezno pratilo. Kad stigoše do saluna, Mekenzi zaobiđe zgradu i uđe na zadnji ulaz. Džim se prišunja vratima i oslušnu. Ču nerazgovetne glasove. Opresno otvori vrata i uđe u uzan mračan hodnik koji je vodio prema još jednim vratima. Glasovi su se sada već jasnije čuli. Nečujno kao senka, Džim priđe vratima i priljubi uvo na njih. Iznutra se čuo Tarnerov oštar glas:

— Ti ćeš, Smite, sačekati te ljude na železničkoj stanici i odmah ih dovesti ovamo. Ne želim da ih iko vidi i sa njima razgovara pre mene. Ako i ovog puta nešto zabrljaš, možeš da se pakuješ i seliš iz Fort Kolinza!

— Ne brini, gazda, ovog puta će sve biti u redu. A gde su Bari i Keš?

— Mnogo pitaš, Smite! Kad bude došlo vreme, reći ću ti. Ti ćeš otići da ih dovedeš u grad. Dotle ćeš brinuti samo o ovome što sam ti maločas rekao i ujedno ćeš me izveštavati šta rade i kuda se kreću Sandens i Džim. Potrudi se da za to vreme budeš trezan. Jasno?

— Jasno, gazda — potvrdi Smit nesigurnim glasom.

— Dobro, a sad se gubi i pazi da neko ne primeti da si bio ovde!

Džim izađe hitro iz hodnika. U poslednjem momentu čučnu iza jednog praznog bureta. Istovremeno šerif Mekenzi izađe i, ne primetivši, ga prođe. Džim krete ka ulazu u salun. Nije napravio ni tri koraka, kad začu preteći glas iza leđa.

— Da nisi mrdnuo, druškanе!

Džim se ukoči. Neka jeza mu prostruja niz kičmu. Iz mraka se pojavi visoka figura Nika Mortona sa revolverom u ruci.

— Mislio si da možeš tek tako da se šunjaš ovuda? Zaboravio si da je ovo moj teren — reče Morton zajedljivo i zabode mu cev kolta u leđa. — Polazi! Sada ćeš meni i Tarneru lepo ispričati šta si tražio ovde?

Uđoše u onaj isti hodnik, potom u Tarnerovu kancelariju.

— Našao sam ga kako se šunja okolo! — porednički reče Morton.

— Odlično, Nik! Možda je čuo moj razgovor sa Smitom. Jesi li? — zajedljivo upita Džima.

Rogan je ćutao.

— Braća Rum će se silno obradovati — cinično nastavi Tarner.

*
* *

Tom Perkins odluči da nastavi put prema Fort Kolinzu, iako se mrak već uveliko spuštao.

— Moram stići tamo što pre. Možda su Kid i Džim u sosu...

Potera konja brže prema udaljenim svetlucavim tačkama. Fort Kolinz je bio na vidiku. Posle nepuna dva sata jahanja bio je već na milju od grada. Učini mu se da začu topot kopita. Zastade i oslušnu. Topot se još jasnije čuo. Neko se približavao mestu gde se on nalazio. Šerif Perkins sjaha i povuče konja u obližnji šumarak kraj puta. Čekao je napregnuto osluškujući. Zvuk kopita se približavao. Iz mraka se pojaviše dva jahača. Nalazili su se desetak metara od njegovog skrovišta. Perkinsu se jahač koji je jahao napred učini poznat. Kad priđe, on prepozna krupnu figuru Džima Rogana. Baš kad se spremao da izađe iz skrovišta i pozdravi ga, primeti da nešto nije u redu. Džimove ruke bile su vezane za jabučicu sedla. Perkins napreže oči i pokuša da vidi lice mršavog jahača koji je jahao iza Džima. Bilo je isuviše mračno da bi mogao da ga prepozna. Morao je brzo da reaguje. Kada su Džim i nepoznati bili

naspram njega, udaljeni svega nekoliko metara, Perkins iskoči iz šumarka i, viknu nepoznatom:

— Dalje ruke od revolvera i ne pokušavaj sa trikovima!

Iznenadna pojava Perkinsa trže i Mortona i Džima. Morton polako podiže ruke. Kada šerif priđe bliže, Džim radošno viknu:

— Otkud ti, šerife? Zar nisi u Sterlingu?

— Da sam tamo, ko bi te izvukao iz ovog sosa! — odgovori mu šaljivo Perkins, ne ispuštajući Mortona iz vida. Jesi li dobro, Džime?

— Dobro sam sada, samo mi pomози da odvežem ruke. Tada će mi biti još bolje.

Perkins se nasmeja i priđe Džimu. Njegova pažnja za trenutak popusti dok je vadio nož da preseče veze na Džimovim rukama. Morton to iskoristi i naglo mamuznu konja, koji jurnu prema šumarku u kojem se maločas nalazio Perkins. Šerif opsova i opali u pravcu Mortona. Metak prozvižda iznad revolveraševе glave. Drugi metak šerif opali nasumce. Topot konjskih kopita sve se slabije čuo.

— Do đavola, ne vredi više pucati. Uspeo je da mi umakne. Gubim na brzini, Džime. Ovo je drugi put za kratko vreme kako razbojnici uspevaju da me iznenade — jadao se Perkins.

— Ne brini, šerife — tešio ga je Džim. — Imaćemo prilike da se sa ovom bitangom još sretnemo.

— Ko je ovaj, Džime, i šta se desilo? Gde je Kid? — upita Perkins.

Džim mu ukratko ispriča poslednje događaje.

— Moramo brzo u grad, šerife. Kid je u opasnosti. Turner mu sprema zamku.

Poteraše konje galopom prema Fort Kolinzu. Posle pola sata ujahaše u grad, u kojem je vladala uobičajena večernja gužva. Na ulazu u salun »Zlatna mamuza« okupila se gomila ljudi žučno raspravljajući o nečemu. Džim i Perkins priđoše.

— Znači, dolijao je i čuveni Sandens Kid! — komentarisao je omanji čovek u iznošenom kaubojskom odelu, obraćajući se pročelavom trgovcu Metu.

— Taj pljačkaš je baš danas bio u mojoj radnji! — uzbuđeno reče Met. — Jurio je neku dvojicu koji su pucali na njega. A gde će mu se suditi, Stive? — upita kauboj.

— Pinkertonovci ga vode u Denver sutra ujutro. Odavno nisam video da nekog tako čuvaju u zatvoru kao Kida. Kažu da je kao jegulja. Taman misliš da je uhvaćen, a on isklizne iz ruku. Ona dvojica agenata se ne odvajaju od nje-

ga. Ovog puta teško se može izvući.

— A gde je onaj drugi?

— Misliš na Buča Kasidija? Baš zbog toga što on nije tu, pinkertonovci se plaše da se on ne pojavi i ne pokuša da oslobodi prijatelja.

Šerif Perkins povuče Džima za ruku.

— Bolje da se izgubimo malo odavde, Džime. Stigli smo prekasno. Moramo smisliti nešto.

— Ali, šerife, Kid je pomilovan! Zar nisi tako rekao?

— Da, Džime, Međutim, to pomilovanje ne važi za Kolorado...

— Šerife, moramo pomoći Kidu. I ti i ja smo njegovi veliki dužnici.

— Nisam zaboravio, Džime. Treba da smislim kako to da izvedemo. Čuo si da ga dobro čuvaju. Za sada bi svaki pokušaj da ga izvučemo iz zatvora bio nemoguć. Pošto sam ja savezni šerif, u mene neće niko posumnjati. Izvidiću kakva je situacija. Ne bi bilo poželjno da se ti mnogo smucaš po gradu. Imaš li gde da se skloniš dok se ja vratim?

— Potraži me kod starog Reja Toda. On drži restoran preko puta hotela.

— Je li on pouzdan? — upita Perkins podozrivo.

— Naravno, on je jedini naš prijatelj u gradu. Kid i ja smo

mu pomogli da se otarasi Tarnera.

— U redu, čekaj me tamo. Ne pokušavaj ništa na svoju ruku!

— Dobro, šerife. Nadam se da neću dugo čekati.

Kada se Džim udalji, Perkins ostavi konje u štali i uputi se u zatvor. Priđe vratima i pokuca.

— Ko je? — začu se oprezan glas iz kancelarije.

— Savezni šerif Tom Perkins. Mogu li da uđem?

Zavesa na prozoru se malo pomače. Trenutak kasnije začu se škripa brave na masivnim vratima. Šerif Mekenzi oprezno proviri. Kad vide zvezdu na Perkinsovim grudima, otvori vrata i propusti ga unutra. U poluosvetljenoj kancelariji Perkins ugleda dvojicu ljudi u sivim odelima. Jedan je bio veoma visok i krupan. Oštre crte lica i orlovski nos između sivih očiju davali su čoveku strog izgled. Drugi, nešto niži i vitkiji, lepuškastog lica na kojem su se posebno isticali tanki crni negovani brkovi, ustade i smešeći se, priđe Perkinsu.

— Drago mi je, šerife — reče pružajući ruku. — Još jedan predstavnik zakona će nam i te kako dobro doći. Ja sam Keri Foster, Pinkertonova agencija, Denver. Moj kolega Fil Rodžer — pokaza na krupnog, koji prijateljski klimnu

glavom. — Verovatno znaš, šerife kakvu zverku imamo ovde? — pokaza na zatvor.

U jednoj od tri ćelije Perkins ugleda Kida, koji je mirno ležao na krevetu i pušio.

— Da, čuo sam. Svratio sam da vam čestitam na dobro obavljenom poslu, momci. Ja tražim trojicu koji su pucali na mene pre nekoliko dana. Slučajno sam saznao da su ubili jednog čoveka u Vajomingu, u Kasperu.

— Misliš da su oni u Fort Kolinzu, šerife? — upita Fil Rodžer.

— Moguće je. Ovde ima raznog ološa. Eto, i čuveni Sandens Kid je uhvaćen u ovoj rupi. Gde je onaj drugi? — tobože nezainteresovano upita Perkins.

— Buč Kasidi nije s njim. Šteta, mogli smo ih uhvatiti obojicu! — pomalo rezigniranim glasom odgovori Keri. — Izgleda da je Sandens našao novog ortaka. Videli su ga sa jednim krupnim visokim mladicom. Međutim, taj kao da je u zemlju propao. Zbog toga smo veoma oprezni. Vrlo je verovatno da će pokušati da pomogne svom kompanjonu.

— Gde će biti suđenje, u Fort Kolinzu? — upita Perkins.

— Ne, vodimo ga u Denver. Sutra rano putujemo vozom. Ako ti se ne žuri toliko za onima, možeš nam se pridru-

žiti. Još jedan čovek u obezbeđenju bi nam bio od velike koristi...

— Vrlo rado. Biće mi čast da pomognem da ovaj pljačkaš dođe što pre iza rešetaka. Kada se polazi?

— U sedam ujutru budi na stanici. Treći vagon je rezervisan za naš »tovar«.

— Biću tamo na vreme, gospodo. Idem da malo pronjuškam gradom. Možda su i moje ptice tu negde — raspoloženo ih pozdravi Perkins izlazeći.

Kad se Perkins udalji, Mekenzi se obrati Keriju:

— Obići ću malo grad.

— Idi, šerife. To je tvoj posao — podrugljivo mu dobaci Fil Rodžer.

Mekenzi natuče flekav sivi šešir na glavu i izađe. Njegov polupijani mozak nije registrovao podrugljivi ton u Rodžerovom glasu.

*
* *

Kada šerif Mekenzi banu u Tarnerovu kancelariju, ovaj ga iznenađeno pogleda i dreknu.

— Kako to upadaš, budalo!

— Gazda — uzbuđenim glasom mu se obrati šerif — tu je neki savezni šerif Tom Perkins. Traži braću Rum. Kaže da su pucali u njega i da su ubili nekoga u Vajo...

— Znamo mi to! — začu se hladan glas iza Mekenzijevih

leđa. U stolici tik uz vrata se deo je Nik Morton i mirno pušio. — Ako nemaš ništa novo da nam saopštiš, vrati se u kancelariju! — reče grubo, ljutito gledajući zbunjenog Mekenzija.

— Tako je — potvrdi Tarner. — Rekao sam ti da Rumovi nisu u gradu. Taj Perkins će verovatno otići ako ih ne nađe ovde.

— Da, on sutra ide sa pikertonovcima u Denver. Čuo sam kad su se dogovorili — značajno ih gledajući reče Mekenzi.

— Dobro, šerife, te informacije su nam mnogo koristile — pohvali ga Tarner. — Idi tamo i otvori oči.

Kad Mekenzi, sav ozaren, ode, Morton se obrati Tarneru:

— Ne znam u kakvoj su vezi Perkins i onaj Džim, ali mi sve ovo ne miriše na dobro. Izgleda da je taj prokleti šerif došao da pomogne Roganu oko Rumovih.

— Polako, Nik, čuo si da on ide sutra sa pikertonovcima u Denver. Ako je tako, onda će nam biti lako da pronađemo tog Džima i sredimo ga.

— Gde li se taj pacov samo krije? — besno je siktao Morton.

— Strpi se do sutra, Morton. Sve će nam biti mnogo jasnije i lakše kad Kida od-

vedu. Možda taj Perkins želi da se proslavi učešćem u hvaltanju Sandensa Kida. Ako se poznaje sa Roganom, to ne znači da je prijatelj i Kidu.

*
* *

Kidov bes i ljutnja zbog nepreznosti i nesmotrenosti malo su popustili. Dolazak šerifa Perkinsa ulivao mu je novu nadu. Bio je siguran da ga on i Džim neće ostaviti na cedilu.

Njegovo razmišljanje prekinde glas Kerija Fostera:

— Jesi li gladan, Sandens?

— Od jutros ništa nisam okusio. Baš bi mi prijala večera na državni trošak.

Keri Foster se nasmeja.

— Doneću ti večeru, Sandens. Gde ima dobar restoran ovde u Fort Kolinzu? I mi bismo mogli nešto da prezalogajimo...

— Rej Tod je pravi majstor u spremanju jela... — odgovori Kid. — Šteta što će mu vaš »prijatelj«, kad mene odvedete, oduzeti restoran...

— Kako to oduzeti? — znatižljivo upita Foster.

— Lepo, taj Tarner uzima šta hoće u ovom gradu. Ja sam mu u tome zasmetao, pa je vas pozvao. I taj pijani Mekenzi je njegov čovek.

— Možda je i tako, Sandens. Mi smo ovde došli zbog tebe. Nemamo vremena da se

upuštamo u probleme ovog grada. Ipak, ispuniću ti želju. Dobićeš večeru iz tog restorana.

— Baš ti hvala na brizi! — ironično mu odvrati Sandens. — Kad budeš naručivao večeru, poruči starom Todu da ne popušta pred Tarnerom.

— Učiniću ti i to, Sandens. Samo mi reci jedno: Otkad si ti postao tako dušebrižljiv?

— Iskvario sam se nešto u poslednje vreme, Fosteru — podrugljivo reče Kid i okrete se na drugu stranu. — Probudi me kad večera stigne.

— Ja ću otići da donesem večeru — ljubazno se ponudi Mekenzi.

— Ne, šerife, ja ću — odvrati Foster. — Ti ostani sa Filom i dobro čuvajte našeg zatvorenika. Baš bih voleo da upoznam tog starog Toda kada Sandens toliko hvali.

Baš kad je Perkins objašnjavao Džimu svoj plan kako da oslobode Kida, u prisustvu Dženi i starog Toda, začuše nečiji glas iz restorana.

— Ima li koga?

— Ne brinite, ja ću da vidim ko je! — smirivao je Tod iznenađenog Džima i Perkinsa. — To mora da je neki zakasneli gost. Za svaki slučaj, sakrijte se u ovu malu ostavu! — pokaza na vrata u dnu kuhinje.

Kad se Džim i Perkins sakriše, Tod izađe u restoran.

— Izvinite što ste malo čekali, gospodine — obrati se ljubazno čoveku tankih štucovanih brkova. — Nisam očekivao goste ovako kasno...

— Ne mari, ja sam Keri Foster iz Pinkertonove agencije. Zamolio bih vas da mi spremite večeru da ponesem. Zna te, imamo tamo jednog bandita...

— Znam, znam, vi ste uhvatili Sandensa Kida — reče Tod sa prizvukom razočarenja u glasu.

— Tebi, stari, kao da je žao što smo ga uhvatili? — upita Foster gledajući ga ljubopitljivo.

— Znaš, sinko, ti radiš svoj posao. Verovatno ima dosta toga tačnog u pričama o Sandens Kidu. Međutim, taj isti Kid je meni pomogao da se otarasim one krvopije Tarnera. Ima u tom Sandensu nešto po čemu se izdvaja od onih okorelih razbojnika...

— Možda si u pravu, stari. On ti je poručio da ne odustaneš od borbe i ne popustiš pred Tarnerom. Tražio je da mu donesemo večeru iz tvog restorana. Kako reče, ovde je hrana najbolja.

— I jeste, tu je u pravu — ponosno se isprsi starac. — Nigde u Koloradu nećete naći bolji restoran od moga. Hoće li Kid biti obešen?

— Ne znam, stari. Biće mu pošteno suđeno. Verovatno će

dobiti koju godinu zatvora. On je, koliko sam ja čuo, ubijao samo u samoodbrani i u fer borbi.

— A, tako — prošaputa starac. — Ipak on nije kao drugi razbojnici. Koliko želite porcija jela, gospodine? — upita. — Četiri — odgovori Foster.

— Sedi, mladiću, odmah ću spremiti — reče Tod i izgubi se u kuhinji.

— To je onaj pinkertonovac! — prošaputa ugledavši upitne poglede Perkinsa, Džima i Dženi. — Došao je da nosi večeru za sve njih u zatvoru. Daj sudove, Dženi, da im zapakujemo jelo. Ti ćeš mu pomoći da to odnese do tamo. Pozdravi Kida u moje ime.

— Imam jednu ideju! — tiho reče Perkins, vadeći tupu olovku iz džepa.

Otcepivši parče papirnate kese, Perkins nešto napisao.

— Pokušaj da ovu cedulju doturiš Kidu, Dženi. Pazi da oni ne primete. Hoćeš li to moći?

— Moći ću — odlučno reče devojka.

— Šta si napisao, šerife? — upita radoznalo Džim i uze papirić.

Na njemu je pisalo: »Nadaj se u kanjonu. Dž. i T«.

— Kid će ovo razumeti — reče Perkins.

Tod zapakova četiri zamo-
tuljka i vrati se u restoran. Za

njim je išla Dženi, noseći pun lonac kafe.

— Evo, gotovo je — obrati se Fosteru. — Dženi će vam pomoći da ovo odnesete.

— Hvala što si se setio i kafe, stari. Koliko sam dužan za ovo?

— Ništa. To kuća časti u zdravlje Sandens Kida.

— Dobro, Tode, ovo će biti prvi put da večeram na račun jednog čuvenog odmetnika — nasmeja se Foster. — Idemo, devojko.

Ulazak Dženi u šerifovu kancelariju malo zbuni prisutne, posebno Kida. Devojka ga nežno pogleda i blago mu se nasmeši.

— Evo večere, momci! — povika Foster još sa vrata. — Nisam znao da si postao tako popularan u gradu, Sandens. Tod nam je zbog tebe besplatno dao večeru. File, daj šolje da sipamo kafu! — obrati se Rodžeru.

Foster priđe rešetkama Kidove ćelije i oktljuča vrata. On i Dženi uđu. Foster pruži zamotuljak sa hranom Kidu.

— Dženi, sipaj mu kafu — obrati se devojci.

Ona natoči punu šolju u lonče koje joj dodade Fil. U desnoj ruci čvrsto je stiskala ceduljicu.

— Mogu li da se pozdravim sa Kidom, gospodine? — upita Fostera, koji je malo za-

čuđeno pogleda. Videvši njegov začuđen pogled, ona nastavi: — Kid je pomogao meni i moje ocu. Nisam imala prilike da mu zahvalim.

— Pa, ako to želiš, devojko, izvoli — nasmeši se Foster i izađe iz ćelije.

Dženi priđe Kidu i pruži mu ruku.

— Zbogom, Sandens! — reče drhtavim glasom.

Kid prihvati njenu ruku i oseti da u njoj nešto ima. Za trenutak zadrža njenu ruku u svojoj, a onda je, naočigled svih, privuče i strasno poljubio. Dženi prihvati njegov poljubac. Kada se razdvojiše, ona tiho šapnu:

— Nisi sam, Kide, pomoći će ti tvoji prijatelji — gledala ga je zajapurenih obraza.

Kid joj neprimetno dade znak očima da je razumeo.

— Zbogom, Dženi, i čuvaj se — reče promuklim glasom.

*

* *

Iako je bilo rano, velika grupa građana Fort Kolinza okupila se na ulici i posmatrala čudnu grupu ljudi koja se kretala ka železničkoj stanici. Trojica ljudi sa puškama su okruživali plavokosog mladića koji je kočoperno hodao između njih i drsko posmatrao okupljene građane. Plava duga kosa je lepršala na jutarnjem povetarcu. Sandens Kid se obrati Keriju Fosteru:

— Kakav veličanstven ispraćaj, Fosteru... Jesi li ikad pomislio da ćeš ovako nešto doživeti?

— Ja se ne bih tako ponosio da sam na tvom mestu, Sandens! — odgovori mu agent strogim glasom. — Uskoro će ime Sandens Kid biti samo prošlost.

— Varaš se, Keri, to ime će postati legenda! O meni će pričati mnoge generacije, zapamti to!

Kad se grupa nalazila uporedo sa salunom »Zlatna mamuza«, Sandens zastade. Njegove plave oči zadržase se na nadmenom licu Bena Tarnera, koji ga je pobeđnički posmatrao sa vrata saluna.

— Bićeš kažnjen, Tarneru! — ledenim glasom mu reče Kid. Tarnerovo lice se zacrvene od velike količine krvi koja mu jurnu u glavu. Zausti da nešto kaže, ali je Kid već produžio ne osvrnuvši se.

Na stanici je voz već čekao.

— Penji se u treći vagon! — naredi Foster Kidu.

Sandens se pope na stepenik vagona i osvrnu se. U masi ljudi koja ih je pratila kroz grad, Kid opazi Dženi. On se nasmeši i mahnu joj. Devojka mu odmahnu. Kidu se za trenutak učini da vidi suze u njenim očima. Trenutak kasnije je izgubi iz vida.

— Ulazi! — trže ga Fosterov glas.

Kid uđe u vagon i odmah shvati da nije reč o običnom putničkom vagonu. Na prozorima vagona nalazili su se teški drveni kapci. Prednja i zadnja vrata bila su napravljena od debele hrastovine. Sa unutrašnje strane zatvarala su se velikim metalnim rezama.

— Sedi tamo! — pokaza Foster na klupu koja se nalazila u srednjem delu vagona. — Ti, šerife, sedi iza njegovih leđa. Ja i Fil ćemo sesti preko puta. Tako ćemo ga imati stalno na oku, a ujedno i pogled na oboja vrata.

— Čega li se toliko plašiš, Fosteru? — pecnu ga Kid.

— Vidiš da su mi ruke vezane, čak ni cigaretu ne mogu da zapalim...

— Mnogo pričaš, Sandens! — opomenu ga Fil Rodžer.

— Pusti ga, File, samo mu je to još ostalo. Gde su ti cigarete, Kide? Zapaliću ti jednu.

— U džepu od košulje, Keri. Uzmi i za sebe. Sigurno nikad nisi pušio tako dobre cigarete kao što su »panateljase«.

Keri se samo kiselo nasmejao i pruži mu zapaljenu cigaretu. Nisu više razgovarali. Uz pisak lokomotive, voz krete. Kid ugasi opušak cigarete, udobno se zavalio i natukavši šešir na lice, počeo da drema. Znao je da do kanjona ima dobra dva sata vožnje.

Škripa kočnica voza trže iz polusna Fostera i Rodžera. Pogledaše oko sebe. Kid je i dalje dremao.

— Gde smo? — upita Foster Perkinsa.

— U kanjonu Južne Plate. Ovde voz uzima vodu — nemarno odgovori šerif.

Baš kad su se Keri i Fil ponovo nameštali na klupi pokušavajući da zauzmu što udobniji položaj i nastave dremanje, začu se lup na vratima vagona.

— Otvorite, otvorite, voz je napadnut! — vikao je uzbuđen muški glas.

Agent i šerif skočiše sa svojih mesta.

— Ko je napao voz? — oprezno upita Foster. — Ko si ti?

— Ja sam Riki Soler, rančer iz Longmonta. Požurite, u poslednjem vagonu je pljačka! Mislim da je to onaj razbojnik Buč Kasidi.

Foster i Rodžer se pogledaše.

— Buč u vozu! — zviznu Foster iznenađeno! — Evo prilike da jednim udarcem ubijemo dve muve!

— Ha, ha, njega nećete tako lako uhvatiti kao mene! — nasmeja im se Kid, tobože sanjivo trljajući oči.

— Da nije neka zamka, Keri? — bio je oprezan Rodžer.

— Moramo rizikovati, File. Ne smemo dozvoliti da nam

ta ptičica pobegne ispred nosa. Ostani ovde i pazi na Kida. Šerife, ti i ja idemo da pogledamo šta se tamo dešava!

Foster otvori vrata vagona. Pred njima se ukaza izbezumljeno lice mladog čoveka u kaubojskom odelu.

— Ostani ovde mladiću, tamo će biti pucnjave! — naredi mu Foster, kome se mladić ne učini sumnjiv. — Požurimo, šerife! — viknu Perkinsu i jurnu u susedni vagon.

— Jedva sam se izvukao! — uzbuđeno se obrati mladić Rodžeru.

— Dobro je što si nas obavestio, momče! — strogim glasom ga pohvali Rodžer. — Vidiš ovoga ovde — okrete se prema Kidu. — Ovo je čuveni Sa... — Rodžer ne stiže da završi rečenicu. Strahovit udarac nečeg tvrdog u potiljak ga onesvesti.

— Odlično izvedeno, Džime! Brzo mi preseci veze na rukama!

Džim izvadi nož i oslobodi Kidove ruke.

U međuvremenu Foster i Perkins protrčaše kroz prazan pretposlednji vagon. Kad Foster otvori vrata koja su vodila na platformu između vagona, Perkins viknu:

— Pazi, Fosteru!

Istovremeno se šerifov revolver svom silinom spusti na agentovu glavu. Foster jauknu

i sruči se na metalni pod platforme.

— Žao mi je, nije bilo drugog izbora — promrmlja Perkins.

Uto se iza njegovih leđa pojavije Kid i Džim.

— Vratimo se u treći vagon dok nas neko nije primetio! — viknu Perkins.

Poneše mlitavo telo Kerija Fostera. Pošto dobro uvezaše onesvešćene agente, Perkins se okrete Džimu.

— A sad, Džime, uradi po planu.

— Je li to neophodno, šerife? — upita mladić nesigurno.

— Ako želiš da mi oduzmu zvezdu, onda nije — odgovori mu Perkins. — Hajde, ne šteti me!

Džim priđe šerifu i tresnu ga pesnicom u lice. Iz Perkinsovog nosa poteče krv.

— Šta to radiš? — skoči Kid i uhvati Džima za ruku.

— Pusti ga, Sandens, to je deo plana. A sad me onesvesti, Džime.

Rogan nevoljno izvadi revolver i tresnu njime snažno šerifa po glavi. Perkins se skljoka na pod.

— Vežimo i njega! — dobaci Džim još zbunjenom Kidu.

Upravo su dovršili vezivanje Perkinsa, kada voz, uz škripu točkova, krete.

— Strpajmo im marame usta, kako ne bi vikali! — predloži Džim.

— Nema potrebe, Džime, od buke točkova teško će ih ko čuti dok voz ne stane na prvoj stanici. Iskači!

Voz je hvatao ubrzanje. Kid iskoči iz voza, spretno dočeka na noge i potrča nekoliko koraka paralelno sa vozom. Džim pokuša isto to, ali se, nošen inercijom, spotače i pade na oštro kamenje pored pruge.

— Za to treba imati prakse! — nasmeja se Kid. — I meni se to prvi put desilo — tešio je mladića.

— Odličan plan ste imali. Čija je ideja bila da izvršite prepad u kanjonu.

— Perkinsonova — odvrati Džim.

— Znači, i ovo njegovo onesvešćenje je deo plana. Tako će skinuti svaku sumnju sa sebe. Moram priznati da tako nešto ni ja ne bih smislio...

— A kako su te uhvatili pinkertonovci? — upita ga Džim.

— Dok sam ja uporno čekao da se ti pojaviš u salunu, oni banuše iz Tarnerove kancelarije. Ta hulja ih je pozvala. Nije bilo nikakve šanse da se izvučem. Gde si ti našao Perkinsa?

Džim mu ispriča šta se u međuvremenu dogodilo.

— Braća Rum su na nekom Terijevom ranču.

— Ne gubimo vreme, Džime! Idemo da obiđemo naše »priatelje«. Biće iznenađeni kad vide nas dvojicu.

Veče se polako spuštalo nad gradom kada zaustaviše oznojene konje na izvišenju sa kojeg se Fort Kolinz video kao na dlanu.

— Nemamo vremena za taktiziranje. Idemo pravo u salun kod Tarnera. Kad od njega naplatim dug, potražićemo i tvoje dužnike.

— U redu, Kide — složi se Džim.

Žagor u salunu »Zlatna mazuza« naglo prestade kada uđoše dvojica u prašnjavim odelima. Barmen Kol je razrogačenih očiju buljio u plavokosog čoveka. Ovaj ga prostreli pogledom.

— Gde ti je gazda Kole? — upita ga pretećim glasom.

Taman kad se barmen spremao nešto da odgovori, oglašio se nečiji glas sa stepeništa iznad saluna.

— Tarner nije ovde, Sandens! — mršava prilika Nika Mortona polako se spustila niz stepenice. Na revolveraševom licu igrao je usiljen osmeh. Dobro je skrivao iznenađenje što vidi Kida u salunu.

— Onda ćeš mi ti reći gde da ga nađem — Kidov glas je na prvi pogled izgledao miran, čak blag. Jedino je Morton znao šta ta mirnoća znači. Zato istim tonom odvrati:

— A šta ako neću?

— Onda ćeš morati da se uveriš da nisi najbolji u svom

poslu. — Kid ga je gledao pravo u oči.

Morton u njegovim plavim očima pokušava da otkrije trenutak kolebanja, straha, neodlučnosti. Kada bi to otkrio, bio bi siguran da može da ga pobedi. Međutim, Kidove oči bile su bez izraza. Morton je imao utisak da gleda oči zmije.

— Ti znaš da sam ja najbolji, Sandens! — reče Morton samouvereno se smešeći. Pokušavao je proverenom taktikom.

— Mnogo pričaš, Mortone! Dokaži to, ili govori gde je Tarner!

— Upravo ulazi u salun, Kide! — pokušava blef Morton.

Kid je dobro video u ogledalu iznad šanka da niko ne ulazi. On tobože pođe da se okrene. Istog trenutka Morton brzinom zvečarke izvuče revolver. Na licu mu za trenutak sinu pobednički izraz. Ispod lakta Kidove desne ruke sevnu plamen. Mortonov osmeh se sledi. Na čelu mu se stvori crvena tačka veličine višnje. Poput sveće, revolveraševo telo pade preko obližnjeg stola. Istovremeno odjeknu još jedan pucanj. Barmen Kol jauknu i, uhvati se za rame, ispusti kratku dvocevku koju je izvukao ispod šanka.

— Ne pokušavaj to više, Kole! — začu se oštar glas Džima Rogana.

— Brzo učiš, Džime! — zahvalnim glasom mu se obrati Kid vraćajući revolver u futrolu. — Pitao sam te nešto, Kole... — priđe ranjenom barmenu, koji ga je gledao očima punih straha.

— Tarner je kod Toda — promuća barmen.

Kid i Džim bez reči izjuriše iz saluna. Potrčaše u pravcu Todovog restorana. Kao bez duše uleteše unutra. Kidu krv jurnu u glavu kad ugleda sliku u restoranu. Šerif Mekenzi je upravo zamahivao da udari Toda po krvavom licu. Tarner je sedeo udobno zavaljen u stolicu i pušio. Ugledavši Kida i Džima, ispusti cigaru i skoči sa stolice. Udarac Sandensonove pesnice ga vrati u nju. Džim pritrča Mekenziju, koji je klečao iznad bespomoćnog starca. Strahovitim udarcem čizme Džim ga pogodi posred lica. Mekenzi bolno zaurla i sruči se do Toda. Džim nastavi da ga udara. Mekenzi jevo lice se pretvori u bezobličnu krvavu masu.

— Dosta, Džime, ubićeš ga! — trže ga Kidov glas.

Džim se okrete i pođe prema prestravljenom Tarneru. Mladićevo lice je bilo izobličeno od besa.

— Siledžijo! Pokazaću ja i tebi!

— Stani, Džime! — jedva ga zaustavi Sandens. — Batine su mala kazna za njega. Idi po-

mozi Todu, a Tarnera prepusti meni. Gde je Dženi, Tarneru? — upita Kid.

Tarner je ćutao.

— Ubiću te! — prodera se Kid. — Govori gde je devojka!

— Ako se meni nešto desi, ona će biti mrtva, Sandens! — odgovori drsko Tarner, povrativši se iz malopredšnjeg šoka.

— Nju su odvela braća Rum — jedva čujnim glasom reče stari Tod.

Džim mu pomože da ustane.

— Molim te, Kide, ne daj da se mojoj devojčici nešto desi! — reče starac skrušeno.

— Kuda su je odveli? — po novo upita Kid Tarnera.

— To ti neću reći! — pakosno reče Tarner.

— Nećeš? To ćemo još videti, Tarneru. Polazi!

— Gde ga vodiš, Kide? — upita Džim.

— Idemo u njegovu kancelariju. Tamo ima nešto što me posebno interesuje, a što Tarner mnogo voli — lukavo se smeškajući, reče Kid. — Čekaj me ovde, Džime, odmah se vraćam. — Idemo! — grubo gurnu Tarnera.

Došavši do saluna, Kid povede Tarnera na sporedni ulaz u zgradu.

— Ulazi! — gurnu ga kroz vrata koja su vodila do Tarnerove kancelarije.

— Ne znam šta smeráš Sandens, ali ti neću reći gde je devojka sve dok me ne pustiš.

— Otvaraj vrata! — naredi mu Kid.

Tarner izvadi svežanj ključeva iz džepa i otvori kancelariju. Sandens priđe velikom Tarnerovom portretu, urađenom jakim uljanim bojama, koji je visio na zidu iznad radnog stola. Jednim pokretom Kid grubo skide sliku sa zida. Na mestu gde je visio portret ukaza se mali sef ugrađen u zidu.

— Budi ljubazan i otvori ovo! — ironično reče Kid, pokazavši rukom na sef.

Tarner je sa nevericom gledao čas u Kida, čas u sef.

— Kako si zano za ovo? — upita iznenađeno. — Niko sem mene ne zna da ovaj sef postoji.

— Dobro znam da ljudi poput tebe ne drže novac u banci. Sigurniji su kad ga sami čuvaju. Hajde otvaraj, nemam mnogo vremena!

— Ne, Sandens, neću otvoriti! — uzjoguni se Tarner. — Možeš me ubiti, ali nikad nećeš doći do mog novca, nikad!

— Mrtvom ti baš neće biti potreban Tarneru! — mirno reče Kid izvlačeći revolver.

— Ti to nećeš učiniti, Sandens, nikad nećeš saznati gde je Dženi, a ni braća Rum! — Tarner je gledao ispitivački u Kida. Pokuša da na njegovom licu otkrije da li ovaj blefira.

Kid je ćutao. Polako podiže revolver i uperi ga u Tarnera. Ovaj je buljio u tamni otvor cevi. Sledećeg trenutka odjeknu pucanj.

— Ne! — dreknu Tarner, bacivši se na patos. Metak koji je prozviždao iznad njegove glave skoro ga okrznu.

— Sledeći će biti pravo u čelo, Tarneru! — hladno reče Kid i ponovo podiže kolt.

— Prestani, prestani! — zavapi Tarner drhteći. — Otvoriću sef, samo ne pucaj! — reče drhtavim glasom. Na čelu mu se pojaviše krupne graške znoja.

— To je već pametnije! — reče Kid sa podsmehom i vrati revolver u futrolu.

Tarner se podiže sa poda i priđe sefu. Drhtavim prstima je okretao brojeve tražeći šifru. Zatim okrete metalnu okruglu polugu. Brava škljocnu. Tarner povuče mala teška metalna vrata i otvori sef.

— Evo, novac je tu! — reče i zavuče ruku u mračni otvor sefa. U očima mu se za trenutak pojavi zloban izraz. Naglo se okrete držeći mali revolver u ruci.

— Platićeš mi to o... — reče mu zastade u grlu.

Začu pucanj i oseti strahovit udarac u predelu grudi. Zanesse se i ispusti revolver. Poslednje što je video bio je dim iz Kidovog kolta.

— Sam si to tražio Tarneru!
— promrmlja Sandens za sebe, prekorači preko Tarnerovog nepomičnog tela i priđe sefu.

Kid poče da vadi neke papire. Pogledavši ih, vide da su to tapije na zemlju i zgrade nekoliko okolnih rančeva. Kid izvadi šibicu i zapali ih. Na dnu sefa nalazili su se svežnjevi novca, pažljivo složeni. On ih brzo potrpa u džepove i izađe u dvorište iza saluna. Morao je da požuri. Nije želeo da ga neko vidi. Samo što je zamakao iza susedne zgrade, masa gostiju na čelu sa barmanom Kolom skupi hrabrost i uđe u Tarnerovu kancelariju. Za to vreme Sandens je već žurio prema Todovom restoranu. U restoranu zateče Džima i Toda kako vezuju izubijanog Mekenzija.

— Tarner je mrtav! — reče Kid nezadovoljno. — Sada ne znam kako da nađemo devojkicu i braću Rum.

— Tarner mrtav? — upita sa nevericom stari Tod.

— Da, pokušao je da me iznenadi skrivenim revolverom. Sam je kriv — odgovori Kid.

— Zlikovac je to i zaslužio. Šteta samo što nisi uspeo da saznaš ništa o Dženi — reče Džim. — Čekajte, znam ko će nam reći kuda su odveli devojkicu! — iznenada se trže. — On će nam reći — pokaza ru-

kom na Mekenzija, koji se upravo budio iz nesvesti.

Džim, Kid i Tod priđuše šerifu. Ovaj ih je gledao sa strahom u očima.

— Slušaj, Mekenzi, sve je gotovo. Tvoj gazda je mrtav, kao i onaj Morton. Isto čeka i braću Rum — obrati mu se Džim. — Pustićemo te da odeš iz grada ako nam kažeš gde su Keš i Bari odveli devojkicu.

— Ne znam — promrmlja Mekenzi gledajući ih nepoverljivo zakrvavljenim očima.

— Znaš, bitango! — viknu Džim i zamahnu da ga udari.

— Stani! — uhvati ga Kid za ruku. — Možda će ti ovo pomoći da se setiš, šerife — poturi Mekenziju pod nos svežanj zelenih novčanica. Tu ima hiljadu dolara. Ako nam kažeš gde su Rumovi i devojkica, novac je tvoj.

— Da... daćeš mi taj novac ako kažem? — zaškilji očima Mekenzi.

— Već sam ti rekao.

— Na Terijevom ranču! — odgovori Mekenzi.

— Kako se samo ranije nisam setio? — lupi se po čelu Džim. — Tamo su se Rumovi već skrivali.

— Idemo odmah tamo, Džime. Ne smemo gubiti vreme — reče Kid. — Odvežite ovoga i pustite ga! — pokaza na Mekenzija.

— A novac? — povika Mekenzi.

Kid se okrete i baci mu svežanj novčanica u lice.

— Ne pokušavaj da ih upozoriš! — pripreti mu Sandens. — Proći ćeš kao Tarner i Mor-ton!

Mekenzi strpa novac u džep i izađe bez reči.

— Pre nego što napustim grad, idem nešto da popijem! — reče i uputi se u salun.

Tamo je vladala neopisiva gužva. Još se raspravljalo o Tarnerovoj smrti. Gomila je bivala sve pijanija.

— Dupli viski! — viknu Mekenzi barmenu Kolu.

— Gde si ti, šerife? — upita ovaj podrugljivo ga gledajući. — Šta ti je to sa licem? Izgledaš kao da si se sudario sa vozom. Hoćeš li organizovati poturu za Tarnerovim ubicom?

— Ne, Kole, dosta mi je svega, napuštam grad! — odgovori Mekenzi izručivši viski u usta. — Daj još jedan!

— Ti si šerif, moraš da uhvatiš ubicu! — pobuni se Kol.

— Nisam više — odgovori zajedljivo Mekenzi skidajući zvezdu. Baci je na šank. — Morate naći novog šerifa — Mekenzi izvadi svežanj novčanica iz džepa. — Da platim! — reče već oteklim jezikom.

Kol je buljio u novac.

— Otkud ti toliki novac, Mekenzi?

Šerif se zbuni i brzo vrati svežanj u džep.

— Što se to tebe tiče, Kole? Naplati piće, hoću da idem!

— Nećeš ti nikuda, šerife! — preteći reče Kol, vadeći kratku dvocevku ispod šanka. — To je novac iz Tarnerovog sefa! Sada znam ko ga je ubio i opljačkao. Hej, ljudi, evo Tarnerovog ubice! — povika Kol već pijanoj gomili.

Za trenutak se žamor utiša. Svi se okretoše prema Mekenziju. Kol nastavi:

— Kod njega je opljačkani novac iz sefa. Upravo se spremao da napusti grad.

Mekenzi je zbunjeno slušao šta Kol govori. Njegov pijani mozak shvati šta mu se sprema.

— Nije istina, ljudi! — izbezumljen povika. — Nisam ja...

Kundak kratke dvocevke pogodi ga u glavu i on se sruši na pod. Barmen Kol obiđe oko šanka i priđe onesvešćenom Mekenziju. Zavuče ruku u džep njegovih pantalona i sa pobeđničkim izrazom na licu izvuče svežanj novčanica.

— Evo dokaza! — povika, mašući novcem ispred pijane gomile. — On je ubio Tarnera, a ne Kid!

— Obesimo ga! — povika neko iz gomile.

— Obesimo ga, obesimo ga! — zaurla masa.

— Mete, donesi konopac! — naredi barmen trgovcu.

*
* *

Nečije zapomaganje dopre do ušiju Pajka Lamberta, otpravnika vozova u Giliju.

— Hej, izvucite nas odavde! Čujete li! Ima li koga?

Glasovi su dolazili iz vagona voza koji je upravo stigao iz Fort Kolinza. Pajk pokušava da odredi iz kog je to vagona. Pođe prema kraju kompozicije. Baš kad je prolazio pored trećeg vagona, iz unutrašnjosti se začu ponovo nečiji glas.

— Pomozite nam! — vikao je već promuklim glasom neko.

Pajk brzo uskoči u vagon i gurunu teška vrata. U polutami ugleda trojicu ljudi vezanih za sedišta. Jedan od njih je imao zvezdu na grudima.

— Za ime boga, šta se dogodilo? — upita ih Pajk, odvezujući im utrnule ruke i noge. — Ko vas je napao?

— Ne znamo ni mi ko je — nervozno mu odgovori Keri Foster trljajući otekla ruke. — Vodili smo jednog bandita u Denver. Neko je napao voz. Verovatno je to bio Buč Kasidi i onaj novi prijatelj Sandens Kida.

— Buč Kasidi, Sandens Kid? Ništa vas ne razumem gospodine! — gledao ih je sa čuđenjem Pajk.

— Nije važno! — brecnu se Keri. — Kada imamo prvi voz za Fort Kolinz?

— Tek ujutru — odgovori još uvek zbunjeni Pajk.

— To je kasno — okrete se Keri Perkinsu i Filu, koji su trljali glave na kojima su se nalazile poveće čvoruge.

— Ne možemo toliko da čekamo, Keri. Kid i njegovi će već biti daleko — promrmlja Fil Rodžers.

— Ako već i nisu daleko — oglasi se šerif Perkins. — Sigurno nas neće čekati u Fort Kolinzu.

— Jesi li ti siguran, šerife, da nas je Buč Kasidi napao? — upita ga Keri.

— Kako da li sam siguran? Taj lik sam dobro zapamtio. Njegovu poternicu sam tako često imao u rukama. Kako je samo opasan! — zavrte Perkins glavom. — Nisam stigao ni da izvučem revolver, a on je već i mene tresnuo po glavi. Baš smo naivno naseli njihovoj varci!

— Kako da stignemo do Fort Kolinza, Keri? — upita Fil Rodžers. — Voz polazi tek ujutru.

— Možete iznajmiti konje u Bilovoj štali — predloži im otpravnik Pajk. — Do ujutru ćete stići u Kolinz.

— To nam jedino preostaje — promrmlja Keri. — Idemo odmah po konje.

Trojica jahača su se sa mukom probijali kroz kanjon Južne Plate. Noć je bila mračna, što je putnicima još više ote-

žavalo kretanje. Dok su dvojica Pinkertonovih agenata povremeno psovali i proklinjali sudbinu što po ovakvoj pomrčini moraju da jašu kroz divljinu, šerif Perkins je u sebi likovao. Što su sporije napredovali prema Fort Kolinzu, on je bio sve mirniji i bezbrižniji.

Njegovo razmišljanje prekinde Keri:

— Trebalo bi da malo predahnemo, konji su potpuno iscrpljeni.

Nalazili su se na izlasku iz kanjona. Pred njima se ukaza divna dolina, kroz koju je reka mirnije tekla. Plavičasta izmaglica se polako dizala iznad orošene trave. Svitalo je.

— Hvala bogu kad izađosmo živi iz ovog kanjona! — odahnu Fil Rodžers.

— Sada smo već blizu grada. Nadajmo se da su naše ptičice još u njemu — optimistički reče Foster. — Neće mi biti žao što sam se celu noć lomatao po ovom kamenjaru ako se ponovo dočepam Kida i Buča. Više ih niko i ništa ne bi moglo izvući.

— Šta ćemo ako oni više nisu u Fort Kolinzu? — tobože brižnim glasom upita Perkins. Keri Foster se namršti.

— Naći ću ih ja, šerife, makar se sakrili i u mišiju rupu! — procedi kroz zube. Niko još nije pobegao Keriju, niko! Neće ni oni! — oči su mu be-

sno sevale. Stezao je zube, a mišići na licu su mu poigravali.

Za trenutak se šerifu Perkinsu učini kao da pred sobom ima lovačkog psa. Keri nervozno skoči sa kamena na kome je sedeo.

— Idemo dalje! — reče zapovedački i skoči u sedlo. Besno mamuznu umornog i oznojeno konja, koji bolno zanjista i krete galopom. Fil i Perkins se zbunjeno pogledaše i kretoše za njim.

Bilo se već potpuno razdaniilo kad stigoše do južnog ulaza u grad. Konji su jedva stajali na nogama. Na sapima im se pojavljivala beličasta pena izmešana sa znojem. Damari su podrhtavali pod teretom jačača, ali oni nisu obraćali pažnju na premorene životinje.

Sa izrazom čuđenja i gađenja posmatrali su telo koje se njihalo na visokom hrastu na ulasku u grad.

— Za ime boga, šta je ovo? — zviznu Keri Foster.

— Hej, pa to je šerif Mekenzi! — povika Fil iznenađeno. — Ovo mi liči na linč.

*

* *

Stotinak metara udaljeni od poveće brvnare, u travi, ležali su Kid i Džimi i pažljivo osmatrali kuću. Iz odžaka se dizao plavičasti dim. Imali su pogled na skoro ceo ranč. Valo-

vite padine bile su obrasle zelenom sočnom travom.

— Nije nikakvo čudo što je Turner želeo ovu zemlju za sebe. Idealni uslovi za gajenje stoke — divio se Džim.

Kid nije primećivao lepotu Terijevog ranča. Njega je interesovala samo kuća i ljudi u njoj.

— Mislim da je sada moment da se prikrademo kući. Oni dole sada spavaju najsladim snom.

— Brine me ona čistina, Kide. Ako su budni, bićemo im sjajna meta kad budemo prilazili.

Ni Sandensu se nije dopadalo tih dvadesetak metara brisanog prostora.

— Moramo da reskiramo, Džime. Ne smemo čekati da se potpuno razdani. Nadajmo se da još spavaju. Ako nisam u pravu, brzo ćemo to saznati. Budi oprezan i ne zaboravi da je devojka s njima. Ne smemo dozvoliti da ona strada zbog nas.

Kid i Džim se bez problema spustiše do drvene ograde koja je okruživala veliko dvorište. Visoka trava ih je još skrivala. Opredno proviriše. Sve je bilo mirno. Iz pravca kuće nisu dopirali nikakvi zvukovi. U malom koralu, nekoliko metara desno od kuće, mirno su pasla tri konja.

— Idem ja prvi — šapnu

Kid. — Kad ti dam znak, pođi i ti.

Ne sačekavši Džimov odgovor, on se pridiže i pognut potrča prema kući. Kada se nalazio desetak metara od nje, vrata se izneanda otvoriše. Na njima se pojavi Keš Rum, sanjivo trljajući oči. Kad ugleda Kida, on iznenađeno odskoči u kuću i zalupi vrata. Kid se baci u prašinu i opali nasumice prema vratima. Psujući, on se otkotrlja do obližnjeg bureta u kome se skupljala kišnica. Sledećeg trenutka iz kuće odjeknuše pucnji. Meci zasušu njegovo sklonište. Iz izbušenog bureta voda šiknu u tamnim mlazevima. Džim pripuca. Kid to istoristi i u dva skoka dođe do kuće. Priklubi se uz zid tako da ga iz kuće nisu mogli videti. Za trenutak zavlada tišina. Pucnja va prestade. Kid je napregnuo to osluškivao. Unutra su se čuli neki šumovi. Učini mu se da čuje nečiji jecaj. Kid je groznačavo razmišljao. Na um mu pade ideja. On viknu:

— Opkolite kuću! Šerife, pazi na ulazna vrata! Vas dvojica držite prozore na nišanu! Hej, vi unutra, opkoljeni ste! Najbolje da se predate!

Umesto odgovora, iz kuće ponovo odjeknuše pucnji. Onda se začu zajedljiv glas Barija Ruma:

— Ne pali to, Sandens! Znamo da ste samo dvojica. Ne

zaboravite da je Todova ćerka s nama, Ako nešto pokušate, ona će prva biti mrtva! Izađite na čistinu ispred kuće i bacite oružje. Imate minut vremena da to uradite. U suprotnom, ubićemo devojk!

Kid je znao da Rumovi ne blefiraju. Devojka im je bila jedina šansa. Nije bilo izbora.

— U redu. A ko nam garantuje da nećete odmah pucati na nas?

— Mi želimo što pre da odemo odavde. Nećemo više ubijanja, pustite nas da odemo! — glas Keša Ruma delovao je iskreno.

— Ne znam šta Džim misli o tome... — odgovori im Kid želeći da dobije na vremenu. — Vi njemu dugujete nešto. Šta kažeš, Džime? — upita ga Kid.

Džim Rogan se borio sa sobom. Nije želeo da nedužna devojka nastrada, ali nije verovao braći. Ipak odluči da reskira. Podiže se iz zaklona i krete prema kući. Bio je napet kao struna. Očekivao je da svakog časa odjekne pucanj. Došavši na nekoliko metara od kuće, on zastade.

— Baci revolver, Džime! — ču zapovednički Kešov glas.

Džim upitno pogleda u Kida, koji mu potvrdno klimnu glavom. On izvadi revolver iz futrole i pusti ga da padne u prašinu.

— Šta je s tobom, Sandens?

— ovog puta čuše Barijev piškv glas.

Kid se odmače od zida i stade uz Džima. Dok je bacao svoje revolvare na zemlju, tiho prošapta Džimu.

— Moramo ovako. Budi spreman, možda će napraviti neku grešku.

Vrata na kući se otvoriše.

— Ulazite — naredi im Keš.

U kući se osećao jak miris baruta od malopredašnje pucnjave. Čim uđoše, Džim i Kid ugledaše vezanu Dženi kako leži na krevetu napravljenom od grubo obrađenih dasaka. Sa desne strane vrata stajao je Bari Rum s puškom u ruci i zadovoljno se cerio. Na suprotnom kraju prostorije, naslonjen na zid, stajao je Keš.

— Zdravo, Džime! — oglasi se Bari. — Čujem da me tražiš. Evo, sad si me našao. Uskoro ćeš morati da me napustiš, na žalost. Pridružićeš se svom bratu Lariju i mom bratu Solu. Njegovo lice dobi opak izraz dok je podizao pušku prema Džimu.

— Ne, Bari, dosta je bilo ubijanja! — začu se odlučan Kešov glas.

— Ali, Keš, on je ubio Solu, zar da mu oprostimo?

— Računi su izravnati. Bari, ti si ubio Larija. Uzmi ovaj konopac sa zida i veži ih. Želim da što pre odemo odavde.

— To ti je pametno, Keš — mirno mu se obrati Kid. —

Vaš gazda Tarner i onaj revolveraš Morton su mrtvi. Vi ovde nemate šta da tražite.

— Hvla na savetu, Sandens — kiselo se nasmeja Keš — i bez toga bismo otišli odavde.

— Ja ću vas tražiti dok vas ne nađem i ne osvetim Larija! — iznenada promuklo reče Džim.

— Šta sam ti rekao, Keš? On mora biti mrtav! — besno zakrešta Bari i ponovo podiže pušku.

— Ne igray se sa mojim strpljenjem, Džime! — oštrim glasom reče Keš. — Neću da na duši nosim i tvoju smrt.

— Računi nisu izravnati, Keš. Vi ste Larija ubili pod muklo, s leđa, a Sol je ubijen u poštenom dvoboju! — nije popustao Džim.

— Šta ti hoćeš sada, Džime? Da te pustim da ubiješ i Barija? Ne, to ti ne mogu dozvoliti! Ako nas i dalje budeš tražio, znaj da ćeš morati i mene i njega da ubiješ. Veži ih, Bari! — ponovo se obrati bratu.

Bari je nekoliko trenutaka oklevao. Gledao je u Džima očima punim mržnje.

— Daj mu revolver, Keš, da vidimo ko je brži. Ja te se ne plašim, Džime. Poslaću te na onaj svet kao i Larija! — na Barijevom licu se video bespomešan sa lažnim samopouzdanjem. Nije želeo da ispadne

kukavica. Oduvek je želeo da se dokazuje kao revolveraš.

— Nisi dorastao Džimu, Bari. Ne želim da izgubim i tebe — pokuša da ga spreči Keš.

— Daj mu revolver, Keš. Sa mnom neće biti tako lako kao sa Solom!

— Dobro, Bari, sam si to tražio! — nevoljno reče Keš. — Neka to bude poštena borba. Izađimo.

Četvorica muškaraca izađoše u dvorište.

— Jesi li siguran da to želiš, Džime? — upita Kid dok su izlazili iz kuće.

— Ne znam da li to još želim, Kide, ali postoji nešto što ne smem da prekršim. Zakleo sam se Lariju da ću ga osvetiti!

Kid je ćutao. Znao je šta znači ta zakletva za Džima. Keš Rum podiže revolver iz prašine i pruži mu ga. Džim ćutke stavi kolt u futrolu i polako se okrete Bariju. Stajali su desetak metara udaljeni jedan od drugog i gledali se pravo u oči. Sekundi su izgledali dugi kao večnost. Činilo se da ni jedan neće pogtegnuti revolver. Tada se telo Barija Ruma malo pognu i njegova ruka zgrabi revolver. U prvom momentu izgledalo je da će on biti brži. Međutim, Džimov revolver se prvi oglasi. Bari oseti jak bol u ramenu i njegova ruka mlitavo klonu niz telo. I dalje je

držao revolver, ali nije imao snage da ga podigne.

— Baci to iz ruke, Bari! Ne primoravaj me da te ubijem! — Džim je u poslednjem trenutku malo podigao cev svog revolvera. U njemu se javilo sažaljenje. Nije više osećao onakvu mržnju prema Bariju. Zbog toga njegov prvi metak nije bio smrtonosan.

Bari zdravom rukom dohvati drugi revolver iz futrole.

— Ti, gmizavče, sada ću ti pokazati!

— Ne, Bari! — očajnički pokuša da ga spreči Keš.

Ovaj ga nije čuo. Dok je podizao revolver ka Džimu, drugi metak ga pogodi u grudi. Mladićevo telo se trže. On ispusti oba revolvera i pade na kolena. Držao se za grudi i sa nevericom gledao u crvenu lepljivu toplu tekućinu koja mu se probijala između prstiju. Agonija samrtnika potraja sekundu-dve, potom se njegovo telo potpuno smiri. Džim Rogan odjednom oseti strahovit umor. Gotovo bez ikakvog osećanja, gledao je u Barijevo nepomično telo. Jedino što je osećao u sebi bila je praznina.

— Bari, Bari! — kriknu Keš i potrča prema mrtvom bratu. Nekoliko trenutaka je sa nevericom gledao u Barijeve staklaste, širom otvorene oči. Keš zaplaka kao dete. Jecaj je tresao njegovo telo. Iznenada se

umiri. Zakrvavljenim očima od bola i suza, potraži Džima.

— Moraćeš i mene da ubiješ, Džime. Rekao sam ti da ćeš morati obojicu. Sada ćeš se sa mnom boriti. Jedan od nas mora umreti!

— Ne želim da se borim sa tobom, Keš! — umornim glasom mu odgovori Džim. Okrenu se i uputi prema kući.

— Stani i bori se, kukavice! — zaurla Keš.

Džim zastade i okrete se prema izbezumljenom Kešu.

— Nisam želeo da ga ubijem, Keš. Video si da je on to sam želeo.

— Džim je u pravu — prvi put se umeša i Kid. — Najbolje je da odeš, Keš.

Keš Rum nije slušao šta mu govore.

— Bori se, Rogane! — viknu izvlačeći revolver.

Pucanj njegovog kolta kao da otrezni Džima. On se baci u stranu i opali. Istovremeno oseti udarac u predelu slabine. Dok je padao na zemlju, Džim opali još jednom. Krajem oka vide kako se Keš ljulja i pada. Sledećeg trenutka u Džimovoj glavi se zavrte. Oseti kako mu na oči pada mrak. Onesvesti se...

Džim otvori oči i zbunjeno pogleda oko sebe. Prvo što ugleda bilo je brižno lice Dženi Tod.

— Gde sam? — upita Džim.

— Još smo na ranču. Ranjen si. Moraš da ležiš.

— Kid, gde je on? Džim pokuša da se dignu iz kreveta, ali ga bol u slabini primora da ponovo legne.

— Izgubio se dosta krvi, Džime. Ne smeš još da ustaješ. Malaksao si! Kid je otišao u grad po hranu i zavoj. Kaže da rana nije opasna, ali je prilično duboka. Metak te je samo okrznuo. Imao si dosta sreće.

Džim oseti malaksalost. Oči počеше da mu se sklapaju.

*
* *

Rani večernji časovi u Fort Kolinzu po pravilu su izvlačili mnoštvo ljudi na ulice. Ove večeri gužva je bila neuobičajeno velika. Razasuti po grupicama, ljudi su žučno komentarisali poslednje događaje.

Jedna prilika odevena u crno, duboko natučenog šešira uzanog oboda, žurno se kretala niz ulicu. Pažljivijem posmatraču sigurno ne bi promaklo da izbegava osvetljena mesta. Držala se neosvetljenih trotoara. Došavši do jedne raskrsnice, čovek neprimetno šmugnu u mračno sokače. Uličica je vodila do jedne veće ulice koja se pružala paralelno sa glavnom. Došavši do ugla, čovek virnu. U većoj ulici se nije primećivalo neko kre-

tanje. On krete niz ulicu. Posle dvadesetak metara dođe do niske ograde uzanog dvorišta koje je delilo dve zgrade. Nepoznati se oprezno osvrte, zatim u jednom skoku preskoči ogradu. Zaobišavši neosvetljenu nisku kuću, prilika se provuče kroz jedva pola metra uzak razmak između zgrada i nađe se iza jedne visoke zgrade. Ona ga je delila od glavne ulice. Čovek priđe malom prozoru obloženom uzanim daščicama. Između njih se probijala žućkasta svetlost. Za trenutak ona osvetli lice čoveka koji virnu između dasaka. Njegova usta, oivičena plavim brkovima, razvukoše se u osmeh. Kroz otvor između dasaka ugleda pogurenu priliku starijeg čoveka sa kutlačom u ruci. Mešao je nešto u povećem loncu, iz koga se dizala para. Čovek sa plavim brkovima kucnu na prozor. Starac podiže glavu i oslušnu. Na zapurenom licu od kuhinjske toplote videlo se iznenađenje. Čovek napolju opet kucnu, ovog puta malo jače.

— Tode, Tode, otvori, to sam ja, Kid!

Starčeve oči zasijaše od sreće, a izborano lice se razvuče u osmeh. Brzo priđe prozoru i otvori ga.

— Kide, da znaš da si me uplašio! — reče Tod pomažući mu da se provuče kroz uzan otvor prozora. — Gde su

Džim i Dženi? Da li je sve u redu?

— Dobro su, ne brini — reče Kid smejući se. — Još su na Terijevom ranču. Džim je lakše ranjen i mora da leži. Dženi je ostala s njim dok se ja ne vratim. Treba mi nešto hrane i zavoja.

Stari Tod odahnu sa olakšanjem.

— Šta je sa braćom Rum?

— Mrtvi su — kratko odgovori Kid. — Ima li nešto novo u gradu?

— Tu su opet oni pinkertonovci. Sa njima je i Perkins. Pokušavaju da nešto otkriju. Ubeđeni su da je i Kasidi sa vama...

Sandens se lukavo nasmeši čuvši ove reči.

— Znači, varka je uspela — reče kao za sebe. — Slušaj, Tode, moram se videti sa Perkinsom.

— Kako? Ona dvojica su s njim — iznenadi se Tod.

— Da li su bili već na večeri? — upita Kid.

— Nisu! — odgovori Tod, gledajući ga iznenađeno. — A šta to smeráš?

— Moram nekako da stupim u kontakt sa Perkinsom. Reći ćeš mu da ga čekam ovde kod tebe. Samo pazi da pinkertonovci nešto ne primeće.

— Dobro Kide, pokušaću sve! — reče Tod odlučno.

Samo što Tod završi rečenicu, začu se škripa ulaznih vrata.

— Tode, hej, Tode, imaš goste! — neko povika.

— Sakrij se ovde! — pokazao Tod na vrata koja su vodila u malu ostavu.

Kad se vrata za Kidom zatvoriše, starac izađe u restoran. Za jednim stolom već su sedeli Keri Foster, Fil Rodžers i šerif Perkins.

— Dobro večer, gospodo, drago mi je što vas ponovo vidim — ljubazno ih pozdravi Tod.

— Zdravo, Tode — odgovoriše mu sva trojica.

— Sigurno si čuo da je tvoj prijatelj Kid uspeo da nam pobegne? — reče mu Keri, podozrivo ga posmatrajući.

— Čuo sam — mirno odgovori Tod. — Nadam se da niste došli samo to da mi kažete...

— Naravno da nismo — nasmeja se Perkins. — Ovde smo pre svega da bismo napunili stomake. Nadam se da je hrana kod tebe isto tako dobra kao pre dva dana.

— Svakako, odmah ćete se uveriti. Imam dobar teleći but sa povrćem. Nadam se da ćete biti zadovoljni:

— Dobro, donesi ga odmah, baš smo dobro ogladneli — odvrati nestrpljivo Keri.

Kad Tod izađe, Perkins se obrati Keriju.

— Ubeđen sam da su Kid, Buč i onaj nepoznati novi bandit već daleko od Fort Kolinza.

— Zašto si tako siguran, Perkinse? — upita Keri sa dobrom primesom nervoze u glasu.

— Stavi se u njihov položaj, Fosteru. Samo bi lud čovek i dalje bio ovde ako zna da ćemo ga prvo tu potražiti. Drugo, oni su svoj posao ovde završili. Ne misliš valjda da je Mekenzi olakšao Tarnerovu kasu?

— Znam da je to Kidovo delo, ali nikad ne treba biti siguran da će on i njegovi prijatelji uraditi baš ono što je logično. U to sam se već više puta uverio. Imam neki predosećaj da su negde u blizini. Ne idem iz ovog kraja dok se ne uverim u suprotno.

— Ja imam druge planove, Keri. Čekaju me poslovi u mom okrugu, a moram da potražim i onu trojicu koji su pucali na mene. Siguran sam da oni nisu u Fort Kolinzu.

— U redu, šerife, onda ćemo morati bez tebe. Nećemo odustati od potere. Već sutra ćemo pročešljati okolinu. Kad odlaziš?

— Rano ujutru. Stvarno mi je žao što neću moći da vam pomognem.

— Ne mari, šerife, moći ćemo mi to sami — oglasi se Fil Rodžers. — Ako slučajno

nešto saznaš o Kidu i Buču, svakako nam javi.

— Hoću, budite bez brige. I meni je strašno žao što su uspeli da nam podvale. Ipak, verujem da će i oni brzo doći.

— Evo večere! — povika sa vrata Tod, noseći tri velika tanjira puna jela. Prvo priđe Keriju i Filu i stavi hranu pred njih. Dok se okretao ka Perkinsu, starac zakači rukom njegovo rame i tanjir se iskrete. Masno jelo se izruči u Perkinsovo krilo.

— Izvinite, šerife! — usplahireno povika starac. — Baš sam nespretan!

— Ne mari, Tode! — tešio ga je Perkins. — To se svakom može dogoditi.

— Dođite u kuhinju, šerife, imam tople vode. Cim uđoše u kuhinju, Tod namignu i tiho prošaputa:

— Izvinite, šerife, ovo je bio jedini način da za trenutak budemo nasamo. Kid je ovde — pokaza na vrata ostave, koja se polako otvoriše. Iza njih proviri plavokosi odmetnik.

— Zdravo, šerife — veselo ga pozdravi Kid.

Perkis nije mogao da sakrije iznenađenje:

— Zar se ti još muvaš ovuda? — prošaputa. Znaš da Keri i Fil jedva čekaju da te se dočepaju.

— Znam, šerife — mirno mu odgovori Kid. — Nemamo mnogo vremena za priču. Ja i Džim te čekamo na Terijevom ranču još noćas. Tod će ti pokazati put. Uz to, Džim je lakše ranjen, zbog toga sam i došao u grad.

— Dobro, doći ću, a sad se ponovo sakrij. Oni u restoranu mogu nešto da posumnjaju.

Kad se Sandens ponovo našao u svom skrovištu, šerif se vrati u restoran. Za njim je išao Tod noseći mu novi tanjir sa jelom. Keri i Fil su mirno jeli.

— Još uvek je tvoja hrana najbolja, Tode! — pohvali ga Keri, kome se raspoloženje malo popravilo posle jela.

Kad završiše sa večerom, šerif Perkins se malo proteže i reče:

— Ja bih pošao na spavanje, sutra me čeka naporan dan.

— Samo ti idi, šerife, mi ćemo se još malo promuvati po gradu. Možda ćemo nešto više saznati o Kidu i Buču. Ako se ne vidimo, želimo ti srećan put.

Keri i Fil ustadoše i rukovaše se sa Perkinsom.

— Bilo mi je pravo zadovoljstvo raditi sa vama — ljubazno otpozdravi šerif. — Nadam se da ćete imati više sreće. Laku noć. Laku noć, Tode.

— Laku noć, šerife! — povikaše sva trojica uglas.

Perkins izađe iz restorana i duboko udahnu svež večernji vazduh. Osvrnuvši se oko sebe, ugleda Kida, koji se izgubi u jednom mračnom soka-ku. Šerif pređe preko puta i pritaji se u prilično mračnoj poprečnoj ulici. Imao je dobar pogled na ulaz u Todov restoran. Nije dugo čekao. Dese-tak minuta posle njega, iz restorana izađoše Keri i Fil i uputiše se prema »Zlatnoj mamuzi«. Perkins sačeka da odmaknu, a potom se vrati u restoran. Tod ga je nestrpljivo čekao.

— Kid je već otišao, poneo je hranu i zavoje za Džima.

— Znam, video sam ga kad je izlazio. Reci mi, Tode, šta je sa braćom Rum!

— Znam samo da su i oni mrtvi. Verovatno je Džim u tom obračunu sa njima i ranjen. Nije bilo vremena da mi Kid ispriča detalje.

— Dobro, onda da požurimo. Čekam te za deset minuta kod štale — reče Perkins.

Nešto kasnije Tod se prikrađao gradskoj štali. Već je stigao do velikih ulaznih vrata kad iz mraka začu Perkinsov glas.

— Ovde sam, Tode.

Šerif mu priđe vodeći dva konja na uzdi.

— Da li te ko video dok si dolazio?

— Niko, siguran sam — ponosito odgovori starac. — Umem ja da budem neprimetan kada je to potrebno.

— Odlično, Tode! — potapša ga Perkins po ramenu. — Možemo da krenemo.

Posle nepuna dva sata, pred njima se ukazaše konture Terijevog ranča. Veče je bilo vedro.

— Eno brvnare! — pokaza Tod na kuću, iz koje se kroz prozore probijala treperava svetlost lampe. Dok su vezivali konje za ogradu korala, iz kuće izađe Kid i pođe im u susret.

— Već ste stigli! Nije bilo potrebe za toliku žurbu.

— I te kako ima potrebe za žurbom, Kide — reče mu Perkins ozbiljnim glasom. — Do jutra moramo otići što dalje odavde. Keri i Fil organizuju poturu. Običi će detaljno okolinu grada.

Kid ga je zamišljeno slušao.

— Znači, oni još sumnjaju da smo u ovom kraju.

— Da, nisam nikako mogao da ih uverim da ste već otišli.

Dok su oni razgovarali, iz kuće izađe Dženi. Videvši oca, ona mu potrča u susret.

— Tata, kako sam srećna što te vidim! — povika grleći ga. Pozdravivši se sa Tomom, ona se okrete Kidu:

— Džim se probudio. Želi da ustane.

Sandens i Perkins se pogledaše i uđoše u kuću. Zatekoše Džima kako sedi na krevetu i pokušava da navuče pantalone. Kad ugleda Kida i šerifa, on se usiljeno nasmeši, pokušavajući da prikrije bol u slabini.

— Drago mi je što se ponovo srećemo, šerife!

— I meni, Džime, što te vidim živog. Nadam se da rana nije tako bolna i da ćeš brzo ozdraviti. Verovatno si sada zadovoljan.

Džim ga pogleda iznenađeno:

— Zadovoljan? Nisam te dobro shvatio, šerife.

— Zar nisu braća Rum mrtva? Uspeo si da osvetiš braća...

— A, na to misliš, šerife — kiselo se nasmeši Džim. — Da, oni su mrtvi, ali, veruj mi, nisam baš srećan zbog toga — na Džimovom čelu se ureza duboka bora. — Nije moralo sve tako da se završi — reče zamišljeno.

— Pustimo sad to — umeša se Kid. — Džima moramo što pre skloniti odavde.

— Ali on ne sme da jaše bar još nekoliko dana! — reče Dženi noseći Džimu večeru.

— O čemu vi to pričate? Ništa vas ne razumem — ponovo se javi Džim.

— Pinkertonovi agenti Keri i Fil su ponovo u Fort Kolin-

zu. Rano ujutru će možda biti i ovde — objasni mu ukratko Perkins.

— A, tako — klimnu Džim glavom. — A ko kaže da ja ne mogu da jašem?

— Put je veoma naporan i dug, Džime. Ti to dobro znaš. Nećeš moći da izdržiš — odrečno zavrte glavom Perkins.

Džim zausti da nešto kaže, ali mu Kid dade znak da čuti.

— Čekajte, imam jednu ideju — reče mirnim glasom. — Pokušaću da skrenem pažnju potere na sebe. Za to vreme vi ćete polako krenuti prema Sterlingu. Uz češće odmarnje, mislim da Džim može izdržati taj put. Tamo već ima neko ko će se pobrinuti da on što pre ozdravi — šeretski se nasmeši Sandens.

— To bi bilo isuviše opasno za tebe — pobuni se Džim.

— Ne boj se ti za mene, Džime. Neće mi ovo biti ni prva ni poslednja potera koju sam uspeo da povučem za nos — reče kočoperno odmetnik. — Bar u tome imam dosta iskustva...

— Možda je to i jedini izlaz — zamišljeno, ozbiljnim glasom reče Perkins.

Džim nemoćno raširi ruke, shvativši da dalje suprodstavljanje Kidovom planu nema svrhe.

*
* *

— Pa, da se pozdravimo — promuklim glasom reče Džim pruživši ruku Kidu.

Mladića nešto steže u grlu. Za ceo svoj život ni jedan čovek mu nije toliko pomogao koliko ovaj plavokosi, na izgled nepristupačni odmetnik.

— Puno sreće, Džime! — steže mu ruku Kid. Za trenutak oseti istu onu prazninu u sebi kao kad se rastajao od Buča. Njegov odmetnički život nije dozvoljavao nova trajnija prijateljstva. — Pozdravi Saru!

Uto mu priđe i šerif Perkins. Nekoliko sekundi su se posmatrali. Onda Perkins, uz osmeh, reče:

— Zbogom, odmetniče!

— Zbogom, predstavniče zakona! — prihvati šaljiv ton Sandens. — Pripazi ovog mladića! — pokaza na Džima, koji se pozdravljao sa Todom i Dženi.

— Ne brini, Sandens, uskoro ću ga predati u sigurne ruke. Ako ikada ponovo budeš dolazio u Vajoming, znaj da ćeš tamo imati jednog šerifa koji će ti celog života biti prijatelj — ozbiljnim glasom reče Perkins.

— Imaću to u vidu. I Buču će biti drago kada mu budem ispričao da i među šerifima

imamo prijatelja. Naravno, ako mi bude poverovao.

Prvi znaci zore bili su opomena da je vreme za rastanak došlo.

Perkins i Džim se okretoše prema kući. Mahnuše šeširi-ma još jednom u znak pozdrava. Sa verande su im odmahivali Tod i Dženi. Kid više nije bio tu. Već je jahao prema gradu. Jedini način da odvrati poteru i zadrži je bilo je da iscenira pljačku banke. Želeo je da stigne u Fort Kolinz pre nego što se banka otvori. Potera brže konja.

Grad je još spavao kada Kid stiže do onog uzvišenja sa kojeg su on i Džim prvi put ugledali Fort Kolinz. »Da li je moguće da su od tada prošla samo dva dana«? pomisli Kid. Sve je bilo mirno. Kid počeo da se spušta prema prvim kućama. Došavši do ulaska u grad, on skrete desno. Nije želeo da jaše kroz grad. Na pustim ulicama bi lako bio primećen. Zaobišavši grad stotinak metara, ujaha u jednu uličicu. Negde baš na pola glavne ulice nalazila se bela nova zgrada. Bila je to banka.

Dojahavši do ugla, Kid sjaha. Zavezavši konja za ogradu ispred omanje prodavnice, Kid virnu iza ugla. Prvi znaci života u gradu su se već osećali. Pogleda u pravcu banke. Teški drveni kapci na prozorima bili su spušteni. Polako

pređe ulicu. Taman kada se spremao da zaobiđe belu zgradu banke, začu se škripa teških ulaznih vrata. Vlasnik banke Maleri, čija se soba nalazila iznad banke na spratu, izađe na trem ispred vrata. Duboko udahnu svež jutarnji vazduh i protegnu se. Okrete se i pođe u unutrašnjost kuće. Tada ga nečija snažna ruka gurnu unutra. Maleri se zatetura, spotaknu se na prag vrata i pade na olajisan patos u holu banke.

— Da nisi pisnuo! — začu nečiji preteći glas.

On oprezno okrete glavu i pred sobom ugleda plavokosog mladića u crnom odelu sa sjajnim koltovima u rukama.

— Ako budeš bio poslušan, ništa ti se neće dogoditi, sem što će tvoja banka biti lakša za koji svežanj novčanica. Otvaraj kasu, meni se žuri!

Maleri odmah shvati koga ima pred sobom. Drhtavim prstima je otvarao teška metalna vrata kase iza pulta. Kada brava škljocnu, Kid povuče teška vrata. U kasi se nalazilo desetak svežanja novčanica i nekoliko vrećica zlatnika.

— Stavi to u ovo! — pruži bankaru poveći platneni džak, specijalno sašiven za ovakve prilike.

Kada se sadržaj iz kase preseli u džak, Kid se polako povuče ka vratima banke. Od-

škrinuvši ih, proviri na ulicu. Ispred šerifove kancelarije ugleda desetak ljudi. Keri Foster im je nešto objašnjavao. Kid se vrati unutra i okrete preplašenom bankaru:

— Budi miran. Ne bih ti preporučio da dižeš buku čim izađem.

Maleri zatrepta očima i klimnu nekoliko puta glavom. Kid izađe iz banke i ležerno pređe ulicu. Ispod oka pogleda ka mestu gde se okupljala potera. Keri je još uvek nešto objašnjavao okupljenim ljudima. Džak sa novcem okači o jabučicu sedla i uzjaha. Ovog puta potera konja lagano niz glavnu ulicu prema južnom izlazu iz grada. Nije prevaleo ni pedeset metara, a iz banke izlete Maleri, uzbuđeno mašući rukama i izbezumljeno vičući:

— Pljačka! Ljudi, banka je opljačkana!

Tada ugleda Kida, pa još jače viknu:

— Eno pljačkaša! — pokazivao je rukam na Kida. — To je Sandens Kid!

Kid mamuznu konja i izvuče kolt. Opali nasumice u pravcu bankara. Krajem oka vide da ljudi ispred šerifove kancelarije skaču na konje. Odjeknuše i pucnji. Bio je izvan dometa njihovih revolvera. Kid se pognu u sedlu. Zavi iza jedne oronule šupe na kraju ulice i nađe se na travnatoj po-

ljani. Riđan je bio snažan i izdržljiv. Kao furija se stušiti kroz poljanu. Kuće Fort Kolinza su se gubile u daljini. Kid se osvrte i ugleda grupu konjanika kako besomučno juri za njima. Sandens napravi blag zaokret u desno prema jednom uzvišenju u preriji. Za njim zapraštaše puške. Kid jače mamuznu riđana. Rastojanje između njega i gonilaca počeo da se povećava. On potera konja niz padinu. Malo zatim nađe se u jednoj jaruzi. Tu se u kišne dane slivala voda sa brda, praveći dubok usek u mekanom tlu. Kid se više nije osvrtao da vidi gde su gonioci. Izašavši iz jaruge, ponovo skrete desno. Pojuri kroz šumarak. Tanke grane su ga šibale po licu i telu. Ponovo ulete u jednu jarugu. Sada je bio siguran da je donekle zavarao trag. Tlo je postajalo sve kamenitije. Kupaste stene, koje su se kao neakva zdanja dizale uvis, zaklanjale su odmetnika. Projahavši kroz uzak otvor između njih, Kid se nađe na zaravni sa koje je pucao vidik. Negde daleko dole u preriji ugleda nekoliko tačkica koje su se kretale ka istoku. Bila je to potera. Sandens se zadovoljno nasmija. Varka je uspela. Njegov plan da u velikom luku zaobiđe Fort Kolinz i nađe se sa njegove zapadne strane u potpunosti je uspeo. Pi-

nkertonovci i ostali članovi potere bili su ubeđeni da on želi da bude što dalje od grada. Nalazio se na obroncima planina Medison Bou, a desno od njega ležao je Fort Kolinz. Kid odluči da odmori konja, koji je bio sav u znaju. Imao je dovoljno vremena do mraka.

*
* *

Tiho kucanje trže iz razmišljanja Dženi, koja je sedela u svojoj sobi iznad restorana.

— Ko je? — upita devojka bojažljivo.

— Ja sam, Kid! začu poznat glas ispred vrata.

Dženi skoči i pritrča vratima. Lice joj se ozari. Otvori vrata. Pred sobom ugleda Sandensa u prašnjavom odelu, izgrehanog. Njegovo umorno lice se razvuče u osmeh.

— Mogu li da uđem? — reče, ljubazno se naklonivši. Devojka se pomeri u stranu i propusti ga unutra.

— Čini mi se da si iznenađena što me vidiš? — šaljivo je upita Kid.

Dženi nije skrivala iznenađenje:

— Mislila sam da si otišao. Brinula sam se zbog potere kada sam čula šta se jutros ovde u gradu dešavalo. To si ti napravio gužvu?

— Naravno, morao sam da omogućim Džimu i Perkinsu da na miru odu.

— Ali, Kide, mogao si da nastradaš! — reče devojka brižno.

— Ti si brinula za mene? — upita Kid gledajući je pravo u oči. Ona saže glavu. Obrazi su joj goreli.

— Da, brinula sam — promuca.

Kid joj polako priđe. Nežno je uhvati za bradu i podiže joj glavu.

— Zašto si brinula, Dženi? — reče promuklim glasom.

Ona ga ovog puta pogleda u oči bez stida:

— Zato što mislim da te volim, Kide.

*
* *

Plavokosi čovek zaustavi konja i osvrnu se. Beličasta svetlost još neizašlog sunca izvadi grad iz malopredašnje tame. Plave oči čoveka pokušale da među udaljenim konturama kuća prepoznaju dobro poznatu jednospratnicu u kojoj je proveo prošlu noć, možda najlepšu u svom životu.

*
* *

Samo tridesetak milja dalje, na ulasku u gradić Ster-

ling, zaustavi svog konja krupan mlad čovek oštih muževnih crta lica.

— Šta misliš, šerife, da li je Sara još ovde? — upita svog pratioca, četrdesetogodišnjaka uzanog preplanulog lica uokirenog prosedom pravom kosom.

— Kladio bih se da te ona nestrpljivo čeka — odgovori šerif Perkins.

Poteraše konje širokom glavnom ulicom. Prolaznici su ih radozno posmatrali. Svako novo lice u gradiću odmah je privlačilo pažnju. Stigoše do restorana. Dok je Perkins pomagao Džimu da sjaše, vrata na restoranu se otvoriše i na njima se stvori plavokosa mlada žena.

— Džime, živ si! — povika trčeći mu u susret. Suze radosti potekoše niz lepo lice Stare Mils.

Džim je prihvati u zagrljaj.

— Živ sam, draga. Obećao sam ti da ću doći po tebe.

Ona se malo odmače od njega i pažljivo ga pogleda.

— Pa ti si ranjen! — povika videvši krvavu mrlju na Džimovim pantalonama.

— Samo ogrebotina — umiri je on.

Sara tek tada primeti Perkinsa.

— Hvala što ste ga doveli živog, šerife! — reče srdačno ga pozdravljajući.

— Postoji neko ko je za to zaslužniji od mene, Saro — ozbiljnim glasom joj reče Perkins. — To je naš zajednički prijatelj, Sandens Kid.

— Kid? — Šta je sa njim? — upita Sara zabrinuto.

— Nadajmo se da je i on dobro. Dođi, Saro, imam toliko toga da ti ispričam i predložim — značajno je pogleda Džim i povede je prema ulazu u restoran.

— Vidimo se kasnije, Džime! — dobaci mu Perkins. Znao je da će građani Sterlinga imati večeras jedinstvenu priliku da vide pijanog šerifa...

KRAJ EPIZODE

1. SLEDEĆI
BROJ

FLEŠ ROJAL ZA MILION DOLARA

